

Alkották:

**BARANYI Mirella – BÁRTFAI Leonárd – BERÉNYI Benjámín
CZIKORA Máté – FEHÉR Gábor – KIS Valér – KISS Roland
MÁRKUS Petra – SZABÓ Bence – SZŐLLŐSY Zsófia
TORSZIN Gréta – ÜRMÖSI Kevin**

Szerkesztette: **MÁRKUS Róbert Zsolt**

Alkották:

**BARANYI Mirella – BÁRTFAI Leonárd – BERÉNYI Benjámín
CZIKORA Máté – FEHÉR Gábor – KIS Valér – KISS Roland
MÁRKUS Petra – SZABÓ Bence – SZŐLLŐSY Zsófia
TORSZIN Gréta – ÜRMÖSI Kevin**

Szerkesztette: **MÁRKUS Róbert Zsolt**

A MAGUNK MÓDJÁN...

**Az Európai Unió
támogatásával**

Ez a mű az Európai Unió „YOUTH 4 CHANGE – FIATALOK A VÁLTOZÁSÉRT” című,
CERV-2022-EQUAL – 101084758 számú pályázat finanszírozásával jelent meg
az Autonómia Alapítvány gondozásában 2024-ben az Alföldi Nyomdában, Debrecenben.

TARTALOMJEGYZÉK

- 6 KIK IS VAGYUNK?**
Bemutatkozik az Autonómia Alapítvány
Nun András, igazgató
- 7 A PROJEKTRŐL...**
Youth 4 change – Fiatalok a változásért
Kóródi Miklós, projektvezető
- 8 AJÁNLÁS**
Márkus Róbert Zsolt, a gyöngyösi projekt mentora
- 10 ÚJ ABLAKOK A VILÁGRA**
Kusper Judit, irodalomtörténész
- 12 HOGY HOGYAN KÉSZÜLTEK A "QR" KÓDOK
ALATT MEGHALLGATHATÓ ZENEI INSPIRÁCIÓK?**
Komenczi Bálint és Rózsa Balázs zenei facilitátorok
- 13 AZ ILLUSZTRÁCIÓK KÉSZÍTÉSÉNEK ALKOTÓI FOLYAMATA...**
Szilágyi Rudolf képzőművészeti mentor
- 16 MIUTÁN MEGISMERTEM...**
Baranyi Mirella és Bártfai-Farkas Tamás Leonárd
- 20 A MACSKA ÉS A HARCSA**
Berényi Benjámín Dorián
- 24 SPACE COWBOYS – JUTALOMVADÁSZ**
Czikora Máté

- 28** VÖRÖS HAJNAL
Fehér Gábor
- 46** ÜBERMENSCH
Kis Valér
- 54** A FÉNY ÉS AZ ÁRNY ÖRÖKSÉGE
Kiss Roland
- 60** AKVÁRIUM
Márkus Petra
- 64** SOKSZÍNŰ BARÁTSÁG
Szabó Bence
- 72** HÁROM KICSI HŐS
Szőllősy Zsófia Lilla
- 78** BÁLTEREMBEN
Torszin Gréta
- 82** AZ EMBEREK NÉHA
Ürmösi Kevin
- 86** IMPRESSZUM

KIK IS VAGYUNK?

Amikor kezetekbe veszitek ezt a kiadványt, valószínűleg kíváncsiak vagytok arra, hogy mi is az az Autonómia Alapítvány?

Az Autonómia Alapítvány egy olyan nem kormányzati (nem minisztérium vagy önkormányzat által létrehozott és működtetett szervezet), tehát civil szervezet, amelyik 1990 óta működik, s amely a maga szerény módszereivel egy igazságosabb, befogadóbb és együttműködésen alapuló Magyarországért dolgozik.

Az alapítvány munkáját számos díjjal ismerték el itthon és külföldön, a legrangosabb ezek közül az úgynevezett Alternatív Nobel-díj, amelyet 1995-ben kapott munkájának elismerésül az szervezet.

Szenvedélyesen hiszünk a fiatalokban és abban, hogy együtt nagy dolgokra vagyunk képesek. Ezért több éve viszünk olyan projekteket, amelyek célja az, hogy segítsünk azon fiataloknak, akik kapcsolódnak hozzánk felfedezni és kibontakoztatni mindazt, amiben kiemelkedőek lehetnek. De vajon hogyan tesszük ezt?

Az Autonómia Alapítvány számos területen dolgozott az elmúlt 34 évben. Többek között volt már lakhatási, pénzügyi, vállalkozásfejlesztő, kulturális, oktatási programunk és fiatalok számára lehetőséget biztosító programunk is. Hiszünk abban, hogy minden fiatalnak joga van ahhoz, hogy megvalósítsa álmait és céljait, függetlenül attól, hogy milyen háttérrel rendelkezik, vagy milyen kihívásokkal kell szembenéznie. Azért is vagyunk, hogy támogassunk és segítsünk neked az úton.

De miről is szól az a támogatás, amit nyújtunk? Nos, egyrészt rengeteg programot és kezdeményezést szervezünk, amelyek segítenek abban, hogy kész-

ségeidet fejleszd, és új dolgokat tanulj. Legyen szó akár művészetről, tudományról, vállalkozásról vagy bármi másról, valószínűleg találsz nálunk olyan programot, ami érdekel és inspirál.

De nemcsak programokat szervezünk! Az Autonómia Alapítvány közösséget teremt. Egy olyan közösséget, ahol megismerhetsz más fiatalokat, akik ugyanúgy érdeklődnek és motiváltak, mint te. Ez lehetőséget ad arra, hogy új barátokat szerezz, együtt dolgozzatok projekteken és inspiráljátok egymást.

Az egyik legfontosabb dolog, amit tudnod kell az Autonómia Alapítványról, az az, hogy itt mindenki számít. Nem számít, hogy milyen hátrányos helyzetből jössz, milyen kisebbséghez tartozol vagy milyen nehézségekkel kell megküzdened. Mi hiszünk benned, és abban, hogy képes vagy valami nagyszerűre, és támogatni fogunk, hogy végigmenj ezen a sokszor nagyon nehéz úton.

Szóval, ha úgy érzed, hogy szükséged van egy kis löketre az életedben, vagy csak szeretnél egy olyan közösség részese lenni, ahol megértenek és támogatnak téged, akkor csatlakozz hozzánk te is!

NUN András
igazgató (kurátor)
AUTONÓMIA ALAPÍTVÁNY

A PROJEKTRŐL...

YOUTH 4 CHANGE – FIATALOK A VÁLTOZÁSÉRT

„Fiatalok a változásért” címmel indítottuk el programunkat 2023 tavaszán azzal a céllal, hogy megerősítsük a helyi ifjúsági közösségeket és ösztönözzük a roma és nem roma fiatalok közötti együttműködést.

A program során hat magyarországi és romániai városban dolgoztunk középiskolás fiatalokkal, akik saját művészeti projektjeik keretében hoztak létre kreatív produktumokat. A filmeket, zenéket, kiadványokat és képzőművészeti alkotásokat a különböző társadalmi háttérű fiatalok minden esetben közösen tervezték és készítették el. Az alkotási folyamatot gyakorlott művésztanárok támogatták.

A programban résztvevő fiatalok saját projektjeikben, számukra fontos társadalmi ügyekben is megfogalmaztak üzeneteket, amiket alkotásaikban vagy helyi közösségi akcióik és bemutatóik során jelenítettek meg.

Az alkalmazott módszerekről és eredményekről oktatási intézményekben használható módszertani leírások készültek, melyek az érdeklődő szakembereknek nyújtanak segítséget abban, hogyan alakíthatók a fiatalok interetnikus attitűdjei, és hogyan használhatók kreatív művészeti eszközök a gyűlöletbeszéd és a diszkrimináció elleni küzdelemben.

A projekt három magyarországi városban, Budapesten, Gyöngyösön és Miskolcon valósult meg az Európai Unió „Polgárok, egyenlőség, jogok és értékek” (CERV) programjának támogatásával.

KÓRÓDI Miklós
Autonómia Alapítvány
Youth For Change - CERV-2022-EQUAL
- 101084758

AJÁNLÁS

Kedves Olvasók!

Örömmel mutatjuk be nektek ezt a különleges alkotást, amelyet fiatalok írtak és illusztráltak képzőművészek segítségével. A magunk módján címet viseli. Ez a könyv egy kezdeményezésnek köszönhetően jött létre, amelynek fő célja az volt, hogy megerősítse a helyi ifjúsági közösségeket, ösztönözze a fiatalok közötti együttműködést, és elősegítse a kulturális különbségek pozitív alakítását. Erre a közösségre én Gyöngyösön találtam rá, igaz, akkor még nem voltak „közösség”. A fiatalokat múlt év szeptemberétől ismertem meg, persze vannak olyanok is a csoportban, akikkel már évek óta együtt ténykedtem. Érdekes volt látni, ahogyan az egymást alig, vagy egyáltalán nem ismerő srácok egyre nyitottabbak lettek, megismerték egymást, és önmagukat is. Amikor ezek a fiatalok összegyűltek hetente, és együtt alkottak, létrejött egy közös kapcsolódás, ami összekötötte őket. Az alkotás folyamata során kialakuló kreatív együttműködés és kölcsönös inspiráció segítette a résztvevőket abban, hogy jobban megismerhessék egymást és magukat is. Az együttműködés során kialakuló remek dinamika és a közös eredmények elérése erősítette a közösség egységét, és elősegítette az egyének önismertét és talán önbizalmuk fejlődését is. A jó önismeret pedig segít az egyének megérteni saját érzelmeit, gondolatait és motivációit, ami hozzájárul ahhoz, hogy tudatosabb döntéseket hozzon és kiegyensúlyozottabb életet éljen. Emellett segít felfedezni saját erősségeit és gyengeségeit, és ezáltal hatékonyabban kezelni az élet kihívásait.

Igen eklektikus lett a produktum, hiszen ebben a kötetben találkozhattok versekkel, novellákkal, regényrészletekkel és mesékkel, melyek a fiatalok kreativitásának és sokszínűségének lenyűgöző megnyilvánulásai. A szövegekhez kapcsolódó illusztrációk pedig még élettellel telibb varázsolják az olvasást.

De ennél is több található ebben a könyvben. A fiatalok zenei inspirációkat is készítettek, amelyeket „QR” kódok segítségével hallgathattok meg az olvasás közben. Ezáltal az élmény nemcsak vizuálisan és szövegesen, hanem zeneileg is gazdagodik.

Ez a kötet nem csupán egy gyűjtemény különféle műfajok sokaságával, hanem egy egész közösség, egy generáció hangjának és képzőművészi kifejezésének a bemutatása is. Minden alkotás mögött a fiatalok lelkesedése, kreativitása és elkötelezettsége rejlik. A projektben résztvevő lányoknak, srácoknak, az őket segítő szakembereknek hatalmas köszönet jár azért, hogy egy ilyen izgalmas és sokszínű mű létrejöttében aktívan részt vettek.

A csoporttal nem kizárólag az alkotás volt a legfontosabb feladatunk: a társadalmi szerepvállalás, ezen keresztül az empátia, a tolerancia fejlesztése is. Nagyon jó élmény volt számunkra, hogy csapatokkal ellátogattunk egy gyöngyösi fogyatékos felnőtteket gondozó intézménybe, ahol bemutatták a gondozottak, mivel telnek napjaik, hogyan és mit dolgoznak; de zenéltünk, meséltünk, és egymást megismerve gazdagabbá is váltunk. Az elkészült könyvünket szeretnénk most bemutatni nekik is, és újra részt venni közösségükben, hogy tovább erősítsük a kialakult kapcsolatot, hiszen ezek a találkozások nem csupán az emberség és az empátia megnyilvánulásai, hanem mélyebb megértésre és elfogadásra is tanítanak bennünket. A XXI. században, a globalizáció és a technológiai fejlődés korában a társadalmi felelősségvállalás kiemelkedően fontos. Ez a felelősség arra ösztönözte alkotóközösségünket, hogy ne csak magunkra figyeljünk, hanem mások szükségleteit is szem előtt

tartsuk, és aktívan vegyünk részt közösségek életében, segítve egymást is abban, hogy egy igazságosabb és fenntarthatóbb jövő felé haladjunk.

Bízunk benne, hogy élvezettel la-pozzátok végig könyvünket, és hogy hatással lesz rátok, hogy ti is felfedezétek saját kreatív képességeiteket és hangot adjatok – az egyelőre még lehet, hogy bennetek lévő – gondolataitoknak. Minden alkotó – a maga módján – létrehozott egy irodalmi szöveget, kapcsolódik hozzá egy zenei inspiráció, amelyet a „QR” kódok segítségével lehet meghallgatni, valamint illusztrációt is készíttetek a fiatalok a munkáikhoz. Egy eklektikus, izgalmas összművészeti anyag gyűlt így egybe, amelyet most mindannyian fogadjunk szeretettel *A magunk módján!* :-)

Jó olvasást és felfedezést kívánok minden alkotó nevében:

MÁRKUS Róbert Zsolt
a csoport mentora

A leghosszabb alkotói folyamat a szövegek létrejötte volt talán. Így látta a közös munkát a facilitátor:

ÚJ ABLAKOK A VILÁGRA

Amikor kezünkbe vesszük a tolat (vagy újabban klaviatúrát), hogy szavakkal fejezzük ki gondolatainkat, érzéseinket, vagy ezekhez megfelelő illusztrációs formát, netán zenei hangulatot keresünk, mindig hozzáadunk valamit a bennünk lakozó világból ahhoz a külsőhöz, ami körülvesz minket. Erre vállalkozott egy tucatnyi gyönyösi középiskolás fiatal is, amikor 2023 őszén, hétről hétre összegyűlve egy közös produktum létrehozásán kezdtek dolgozni, mely ugyanakkor mindannyiuk egyéni színeit is magán viseli: egy könyv készült szövegekkel, illusztrációkkal és kapcsolódó zenei alkotással, mely megmutatta, milyen érzések, gondolatok, fantáziavilágok határozzák meg ezt a néhány észak-magyarországi fiatait.

A foglalkozások kezdetén még kissé tétován, de határozott tervekkel érkező diákok hosszú útra indultak, talán még ők sem sejtették, mi mindent kell megtapasztalniuk s elsajátítaniuk ahhoz, hogy alkotások kerülhessenek ki a kezük közül. Nem könnyű kitalálni, ki legyen a hős, hogyan jelenjen meg egy novellában vagy regényben, milyen utakon induljon el, de nem könnyű meghatározni azt sem, hogyan mondjam el legszemélyesebb érzéseimet. A közös munka kezdetén megismerkedtünk a kreatív írás alapjaival, a „hősképzés” lehetőségeivel (miközben a résztvevők maguk is saját történetük

hőisévé váltak), s megnéztük, hogyan is állhat össze megannyi gondolat koherens, jól működő szöveggé. Versek, mesék, novellák, regényrészletek keletkeztek így, mind- mind lenyomatai régóta dédelgetett terveknek, körvonalazódó gondolatoknak, mikro- és makrokozmoszoknak, melyek ott vannak valahol bennünk és körülöttünk.

Alkotni persze sokféleképpen lehet, ám most ennek egy különleges módját próbálhatták ki fiatal alkotóink: a csoportos munkát, melynek során egyszerre született meg mindenki saját, egyéni alkotása, ám a foglalkozások során közösen beszéltük meg, gondolkodtunk róla, egymást segítve és támogatva ötleteltünk egy-egy történeten vagy kifejezésformán. Mindenki ki próbálhatta, értik-e mások a szövegét, valóban átadható-e az üzenet, érezhető-e a hatás, s egyáltalán merre érdemes elindulni. Az így létrejött produktumok pedig – a csoportmunkához illően – közös kötetben látnak napvilágot, ezzel is erősítve és kiegészítve egymást, hogy komplex kép alakuljon ki, immár nem csak egyéni alkotókról, hanem egy alkotóközösségről is.

Az elkészült szövegek pedig további munkákat inspiráltak: közösen dolgoztunk a szövegek tartalmához, hangulatához illeszkedő illusztrációkon – ki-ki a maga módszerének, stílusának, technikai eljárásának megfelelően, s belekóstolhattunk a zenei alkotás izalmába is, mely ugyancsak a művek kontextusának kibővítését, megsokszorozását szolgálja. Az így megszületett alkotások

Alkotás – ezzel a névvel indított e kis társaság csoportot az egyik közösségi média felületén. A hetenkénti személyes találkozók mellett itt tudtak egymással kommunikálni, s mentoraik (Márkus Róbert Zsolt, magyartanár, a projekt összefogója és szervezője, a fiatalok mentora; dr. Kuser Judit, irodalomtörténész, meseterapeuta, aki a kreatív írás folyamatáért majd a szöveg gondozásáért felelt; Szilágyi Rudolf, képzőművész, az illusztrációk készítésének segítője, valamint Rózsa Balázs és Komenczi Bálint, akik a zeneszerzés előmozdítói voltak) segítségét kérni. A résztvevők így nem csupán egy individuális önképzőkör tagjaivá váltak, hanem – talán eleinte nem is sejtve – egy csapat tagjává is, ahol sokan bábáskodtak egy olyan könyv elkészülése fölött, ami a tanév elején még csak távoli célként lebeghetett a szemük előtt, s ami néhány hónap elteltével egy közösség összművészeti tevékenységének részeként kerülhet az olvasók kezébe.

Amikor kezükbe veszik e könyvet, gondoljanak arra is, hogy lapjai nem csak néhány középiskolás diák szárnypróbálgató írásait, képeit, zenéit rejtik, hanem – ezekhez persze szervesen kapcsolódva – kalandokat is. A délutáni foglalkozásokat, amikor játszhattak a szavakkal, képekkel, hangokkal, a kollégiumban való eszmecsseréket, a találkozások rendszerességét, új barátságok születését, sok más ember és önmaguk megismerését.

Belepillanthattak egymás világába, rácsodálkozhattak eddig ismeretlen módszerekre, megérthették az alkotásban rejlő felelősséget és felszabaddaltságot is. Mert írni, rajzolni, zenélni, alkotni mindig felemelő, egyszerre menedék és kitért kapu, elrejtőzés és a megmutatás bátorsága.

Ez a maroknyi, egymástól nagyon különböző diák megmutatta, hogy pilanatok alatt közösség kovácsolódhat ott, ahol értő füllel, nyitott lélekkel fordulunk egymás felé, hogy a tolerancia nemcsak elvárható, hanem adható is, hogy versengés helyett együttműködésre is építhető a közös munka.

Fogadják hát szeretettel s forgassák örömmel A magunk módján címet viselő kicsiny könyvecskét, s kívánom, hogy önök, olvasók is találják meg akár itt, akár saját alkotási folyamatuk során azt a folyton kinyíló, hatalmas világot, ami minden egyes alkotásban rejtőzik.

KUSER Judit
irodalomtörténész

Hogy hogyan készültek a “QR” kód alatt meghallgatható zenei inspirációk? Erről a két szakember írt néhány gondolatot:

Mottó:

“Filmzene, popdal, foley, zaj vagy hangtáj, Egytől egyig varázslat, nincs több akadály.”

Sokszor, sokféle fiattal alkottunk már együtt, ami mindig hatalmas élmény, most mégis egy számunkra is különleges kreatív folyamatban való részvételre kaptunk felkérést.

Általában a csoport egy vagy több, de mindig közös alkotáson dolgozik. Ebben az esetben a résztvevők számára a különféle művészeti ágak megismerésének és a tapasztalatszerzésnek az egyidejűsége jelentette a közös nevezőt. Csoportfoglalkozások keretében az egyéni alkotási folyamatokat. Mindenkinek megvan a saját története, ehhez kellett kapcsolódnunk, hiszen a szövegek, versek már korábban elkészültek. Nekünk a zenei facilitátor szerepe jutott, abban támogattuk a fiatalokat, hogy saját üzenetüket absztrakt formába öntsék és azokat hangokkal is elmeséeljék.

A hangok csodálatos világában az a nagyszerű, hogy határtalan. Ha rögzítjük, reprodukálható, a pillanat mégis egyedi. A létrehozásához kapcsolódó alkotási folyamat pedig egy olyan élmény, amiben mindenkinek nap mint nap részesülnie kellene. Az érem másik oldala, hogy a végleges esztétikai forma kialakításában vannak “melós” részek is. Ezek a fiatalok a folyamatnak ebben a részében is elmerültek, ami nagy szó! A megismert történetek sokszínűsége arra ösztönzött minket, hogy a zenei formátumokból is sokféle lehetőséget felvillantsunk, sőt, a minket körülvevő és az általunk generált hangokról beszéljünk. A történetek mellett az

érzelmi regiszter szintén fontos szempont volt, a hangulatok meghatározása segítette a zenei történetek kialakítását. Azok a remek platformok is támogatták az alkotást, amelyek könnyűvé teszik a zenei folyamatokba való belépést, és az is, hogy vannak emberek, akik szabadon felhasználhatóvá teszik az alkotásaikat. Ezek csak alapanyagok, lehetőségek, amivel vagy élsz, vagy nem, de az ethosz mégis csodálatos.

Hogy rövid idő alatt is izgalmas, sokféle, művészileg értelmezhető alkotás született, abban a legnagyobb szerepe mindenekelőtt a fiataloknak volt. Kellott a merészség, a kíváncsiság, az, hogy elmerüljenek valami olyasmiben, amiben korábban kevés tapasztalatuk volt: hangokat generáljanak a két kezükkel, a szájukkal, használati eszközökkel, a telefonjukkal, AI-jal, hangszerekkel, hangrögzítővel, és azokból valami újat hozzanak létre, olyat, ami még nem volt. Ha te is részese voltál a folyamatnak: high five!

KOMENCZI Bálint és RÓZSA Balázs
zenei facilitátorok

Néhány gondolatban összefoglalta impresszióit az alkotói folyamatról Rudi, a művésztanár, aki az illusztrációk készítését segítette:

Öt alkalom alatt születtek a művek "A magunk módján..." című kiadványhoz. Az illusztrációk a gyerekek által megírt szövegekhez készültek. Versekhez, novellákhoz, regényrészletekhez. A diákok szabadon választott technikákkal dolgoztak, legtöbb esetben vegyesen használva ezeket. Inspirációs előadás után kezdték el saját képi világuk kialakítását. Volt, akinek könnyebben ment a rajzolás, de akadt olyan is, aki csak vázlatok készítésére használt manuális megoldásokat. Vegyes társaság, vegyes rajzi tudással, színes megoldásokkal...

Lehetett kollázs-, stencil-, filctoll-, festéstechnikák mellett számítógépes illusztrációval is foglalkozni, de a csoport néhány tagja a mesterséges intelligenciával közösen hozott létre alkotást. Használtak Photoshopot, Illusztrátort, Prisma applikációt is, akik digitális vizeken eveztek.

A legtöbb munka mégis kézi rajzoláson alapul, majd digitálisan véglegesítettük. Mindenki a maga módján oldotta meg a kihívást, saját stílusának és tudásának megfelelően.

Inspiráló volt a közös munka. Mindig együtt dolgoztunk, közös térben, hogy lássuk egymás munkáit, grafikai és technikai megoldásait, ezzel is ötleteket adva egymásnak.

Nagyon színes, vegyes képi világgal rendelkező munkák születtek, egy nagyon sokszínű vidám társaságtól. Öröm volt együtt dolgozni.

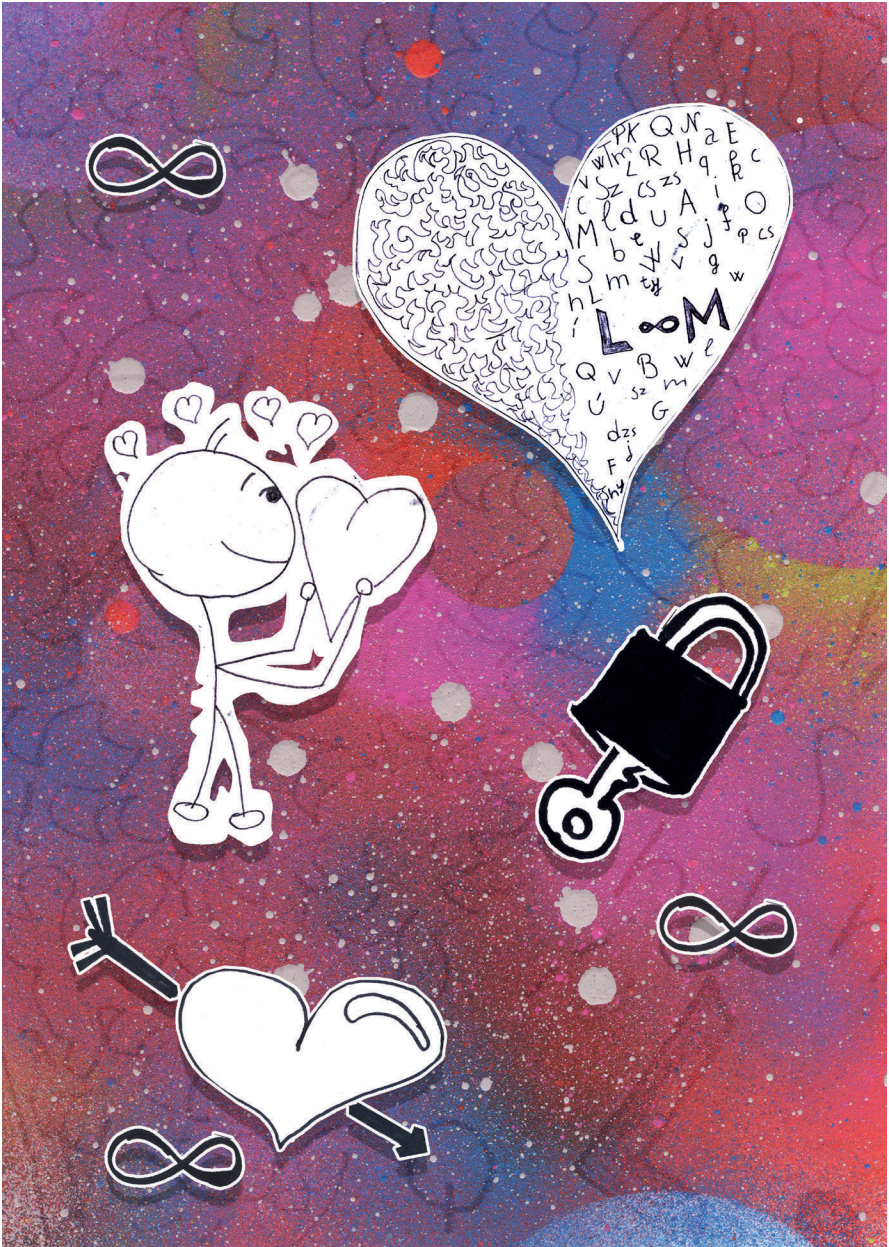
SZILÁGYI Rudolf
képzőművészeti mentor

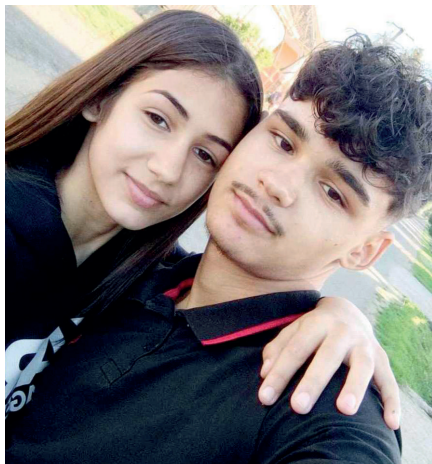

És akkor következzenek az ő alkotásaik:

**BARANYI Mirella – BÁRTFAI Leonárd – BERÉNYI Benjámín
CZIKORA Máté – FEHÉR Gábor – KIS Valér – KISS Roland
MÁRKUS Petra – SZABÓ Bence – SZŐLLŐSY Zsófia
TORSZIN Gréta – ÜRMÖSI Kevin**

A magu(n)k módján...

BARANYI MIRELLA ÉS BÁRTFAI-FARKAS TAMÁS LEONÁRD

Baranyi Mirella a nevem. Gyöngyösorosziban élek és tanulok. Szabadidőmben szívesen végzek házimunkát, szeretek például főzni. A család egyik kedvence a bodak (élesztő nélküli cigánykenyér), amit már elég jól készítek. A gyermek- és csecsemőgondozásban is jó vagyok. A legkisebb öcsém, aki most egyéves, sokat van velem, foglalkozom vele. Leo a barátom, ő hívta fel a figyelmemet ezekre a foglalkozásokra Gyöngyösön. Együtt veszünk részt hetente a találkozásokon Robi bácsival, és igazán jól érzem magam ebben a közegben.

Bártfai-Farkas Tamás Leonárd vagyok, 14 éves. Gyöngyösorosziban lakom, a Heves vármegye SZC József Attila Technikum és Kollégiumba járok Gyöngyösre, építőipari szakmát tanulok, kőműves szeretnék lenni. Szabadidőmben hobbiként fodrászkodom. Nagyon szívesen csinálom ezt, mert a kreativitásomat élhetem ki általa. Ezen kívül nagyon szívesen segítek másokon és mindent megteszek azért, hogy kiegyensúlyozott életem legyen. Szeretek minél több emberrel ismerkedni, barátkozni. Robi bával és az Autonómia Alapítvánnyal már évek óta kapcsolatban vagyok, nagyon szeretem a foglalkozásaikat, mindig számíthatok rájuk.

A lenti novellát ketten alkottuk szerelmemmel, Mirellával. Fogadjátok szeretettel.

MIUTÁN MEGISMERTEM

Mikor még nem ismertem, céltalanul éltem az életem. Minden rosszba belekaveredtem. Nem hittem az igaz szerelemben, azt sem tudtam, hogy mi az, hogy szerelem, és mi az, hogy igazán szeretni valakit.

Amikor aztán megismertem őt, átkarolt és azt mondta:

- *Mindent el fogunk érni együtt, közösen!* - nem hittem, hogy egykor ő lesz az, aki miatt élni akarok.

El sem tudtam képzelni, hogy egyszer én is beleszek ebbe a szerelemnek nevezett valamibe. Egyszerűen magával ragadott, kivezetett a sötétből a fényre, és azt mondta:

- *Mutasd meg a szerelmed irántam, és én a világot adom neked! Meghódítom érted a világot is.*

Eleinte nem hittem, hogy komolyan beszélt. Azután azt éreztem, hogy egyre csak jobban és jobban megszeretem. Ezzel együtt jött az eddig számomra ismeretlen érzés: az, hogy minden megváltozott körülöttem, úgy éreztem, hogy van értelme az életemnek. Vannak rossz, és jó napok az életemben, vannak olyan napok, amikor azt mondjuk mindketten, hogy feladjuk. És persze vannak olyanok is, amikor úgy véljük, ez a szerelem örökké fog tartani. Érezzük minden egyes kisebb vitánál is, a szerelmes évődések alkalmával, hogy ez a szerelem csak erősödik. Azt gondoltam, hogy egy kisfiúnak a test a lényeg, hanem irányít és egy igaz nő pedig nem engedelmeskedik, hanem bízik a férfiban. Hiszen „...a szeretet türelmes, a szeretet jóságos, a szeretet nem kérkedik, nem tapintatlan, nem gerjed haragra. A rosszat nem rúgja fel, nem örül a gonoszságnak. A szeretet az örömét az igazság győzelmében leli...”

Mindent el tudsz viselni, ha szeretsz valakit. Képes vagy érte bármit megtenni, amiről azt gondolod, hogy az az ő javára válik. Még akár azt is, hogy elengeded. Persze a szerelmed nem szűnik meg iránta soha. De mégis megteszed, ha muszáj. A vele váltott első csók óta látom tisztán a világot. Amikor először átkarolt, akkor döntöttem el azt, hogy az életem vele akarom leélni. Azt mondják, a jó útra tért „rossz” fiúkból lesznek majdan a legjobb férjek. Hát, soha sincs késő az embernek változnia. A szerelem olyan, mint egy varázslat, ami a szívemben él. Nélküled minden elveszíti értelmét, mint egy elveszett könyv lapjai, melyek értelmetlen sorokba folyódnak. Te vagy az az angyal, aki a sötétségből felhozott a fényre, és nélküle mintha egyedül volnék a világban, elveszve az érzelmek tengerében. Bármelyik útra lépek, a te szerelmed vezet, mert csak veled teljes az életem.

Úgy érzem, hogy már nincs jövőm nélküle. Sőt, jelenem sincsen.

A világ, amit látok, magának tartja a szerelmet, a különleges pillanatokat, és a mély boldogságot. A titok, ami csak ránk tartozik, az, ami nem válhat senki más áldozatává. Mindannyiunknak van egy története, ami a szerelem útjára vezetett, és az ember azért válik türelmessé, mert a szeretetre mindig várni kell.

Néhányan az álmukban látják a jövőt, mások pedig a párjukkal együtt tapasztalhatják meg az igazi szerelmet, amely nem a külső, az idő vagy a test szépségében rejlik, hanem a hűségben, tiszteletben, önbizalomban és igazi szeretetben.

A legnagyobb küzdelem általában nem az ökölvívó ringben zajlik; tudjuk mindannyian: a kitartás a legfontosabb. Az ő mosolya minden bánatomat elfeledteti velem, a szeme ragyogása pedig az utat mutatja a csodás közös jövőnk felé.

A valódi szerelmet nem könnyű megtalálni, és a könnyen jött szerelem nem mindig az igazi. Tapasztalatom szerint a fájdalom, amit ugyanaz az ember okoz újra és újra, csak abban a pillanatban tűnik el, amikor megígéri, amit nem tud betartani. A szerelmi érzés olyan, mint egy többfázisú betegség, ami hol szorongást, hol boldogságot hoz. A szeretet az, amire mindig vágytam, és vele ez megvalósulhat. Mikor először a szemébe néztem, azt éreztem, hogy sosem láttam ennél szebbet, és a mélység, ami ott rejtőzött, az a mi jövőnket hordozta magában.

A várakozás, a távolság csak megerősít bennünket, megerősíti szerelmünket. A türelem határtalan, ha valakit igazán szeretünk. És én szerelmes vagyok.

BERÉNYI BENJÁMIN DORIÁN

Berényi Benjamin vagyok, New Yorkban születtem a testvéremmel, aki egy évvel idősebb. Ötéves voltam, amikor Magyarországra érkeztünk a családommal, akik magyar nemzetiségűek. Nehézséget jelentett nekem magyarul beszélni, viszont nem volt gondom a rajzolással. Jászszentandrásan, az általános iskolában nagyon szerettem rajzolni meg képregényeket alkotni. Iskolában meg otthon is sokat voltam kint a levegőn, és aktív voltam. Másokkal beszélgetni, kapcsolatokat teremteni nem vagyok annyira jó, de egyébként barátságos vagyok. Ebben az évben, nyár közepén eltörtem a kulcscsontomat biciklizés közben, de a nevemben hordozom a „szerencsét”, így rendben vagyok.

Hogy miért vállalkoztam meseírássra? Miért járok ebbe a csoportba hétről hétre? Ki akartam próbálni magam. Abban, hogy például milyen történetet tudok alkotni. És megcsináltam. Meg abban, hogy hogyan tudok kortársakkal kapcsolatot alakítani. Ebben is fejlődtem. Hála mentoraimnak, a közösségnek.

Fogadjátok szeretettel kis mesémet.

BERÉNYI BENJÁMIN DORIÁN

A MACSKA ÉS A HARCSA

Béla, a macska, aki szeret horgászni, minden nap ugrálva, örömmel jár a partra halat fogni. Felállítja a sátrát, mielőtt halászni kezdene, szép lassan, mert élvezzi a munkát. Előveszi a halászszerszámait, hogy kifogja a következő ebédjét, de mindenekelőtt felveszi a kedvenc sárga kalapját, hogy szerencsét hozzon. A horgászbotja tízszer hosszabb nála, mégis elbírja egy kézzel is, a zsinegje erős és láthatatlan, mint Béla. Amikor bedobja a végét a vízbe, mindig fütyül, ahogyan beleesik. Béla soha nem alszik, miközben horgász, folyamatosan odafigyel szemhunyas nélkül. Amikor kapása van, hangosan kiabál: "NA, EZ NEM SEMMI!". Utána jó erősen kihúzza a halát. Igen, ez nem semmi, Béla!

Egy napon Béla szeme egy bizonyos halra pillantott, egy nagy Harcsára. „De nagy vagy” – mondta Béla, – „milyen finom leszel a számban!”

A Harcsa visszaszólt Bélának: „Hát sok szerencsét, szőrgombóc, mert engem se ember, se macska nem fogott még meg!”

Béla mosolyogva szólt vissza a Harcsának: „Elfogadom a kihívásodat, Harcsa, remélem, rettegni fogsz az én mancsomban!”

Béla elővette a legfinomabb csaliját, és hozzáfogott a halászathoz. Több mint fél óra eltelt, és a Harcsát még nem sikerült kifognia. Ekkor kibukkant a vízből a Harcsa, hogy megalázza Bélát: „Nagyon finom volt a család, szőrgombóc, máskor adj hozzá valami erős fűszert is!”

Béla nem adja fel ennyire könnyen, megpróbálja csapdába keríteni, elkészíti a halketrecet, és vár a Harcsára.

Egy óra múlva fogott valamit a csapda. „Elfogtam!” – gondolta Béla. De nem fogta el, hanem egy használt csizmát fogott.

„Remélem a gazdád azzal rúgott meg téged, csizmás kandúr!” – kiabálta a Harcsa.

Béla dühében a sátrát rúgta, verte, ütötte, és eltörte a horgászbotját is. Elege volt, ráugrott a Harcsára és megfogta. A Harcsa nagyon meglepődött, hogy ez a macska elfogta, majd a meglepetése félelemre változott.

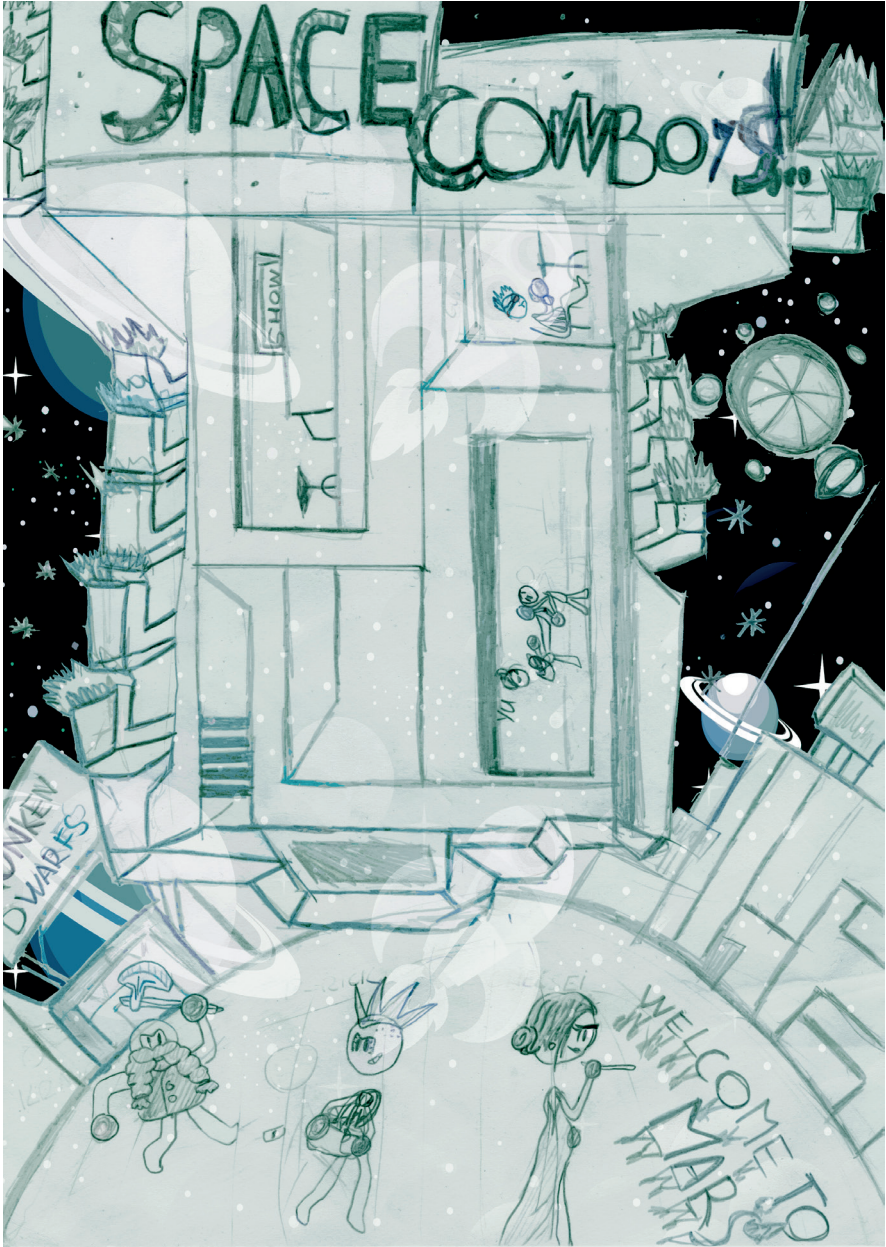
Béla szemében harag volt, de észhez tért, és észrevette, hogy elkapta a Harcsát. A Harcsa könyörög neki: „Kérlek, ne ölj meg, én csak viccből gúnyoltalak, nem gondoltam komolyan, nem akartam ezt!”

Béla ránézett a sátrára, a horgászbotra és a harcsára, majd úgy dönt, hogy elengedi a halat, összeszedi a sátra és a botja maradékát, és elmegy a partról.

A másik napon egy új sátorral meg horgászbottal, örömmel köszön a Harcsának: „Jót napot kívánok, Harcsa, te nem voltál semmi!”

„Te meg nem voltál egy szőrgombóc!” – mondta a Harcsa.

„Te vagy igazi horgász vagy!”

CZIKORA MÁTÉ

Czikora Máté vagyok, a gyöngyösi Vak Bottyán tanulója. Lassan a 18. évetem betöltöttem. Informatikusnak tanulok, de sok más tevékenység is megmozgat. Érdeklődöm a művészetek iránt. Ki szeretném egészíteni, fejleszteni az érzelmi és lelki világomat általuk. Hobbijaim közül még megemlíteném az olvasást és a számítógépes, konzolos játékokat. Szívesen töltöttem az időt ezekkel is, hiszen ezek a különféle játékok segítettek abban, hogy sokat fejlődhessem a képzelőerőm. Néhány könyv elolvasása után elgondolkoztam, hogy milyen lehet a kötél másik végén állni, és a másik véget követni: alkotni.

Ennek a felfedezésében segített nekem Robi és barátai. Segítségükkel rátaláltam az írói/alkotói énemre, és ezt nagyon köszönöm nekik! Az alábbiakban egy készülő képregényem alkotói folyamatába engedek betekintést az olvasónak. Szeretném, ha ahogyan elképzeltem, valódi képregény formájában is megjelenhetne majd ez a művem. Ezen dolgozom most.

SPACE COWBOYS – JUTALOMVADÁSZ

Első Jelenet: Indul a zene

Narrátor: *Kaland Jutalomvadász Napi Jelentés: (Indul a zene) Rendben, nézők, ma jelentést teszünk: 2177. szeptember 23-án a Marson, a 'Drunken Dwarfs' nevű kocsmában valaki ellopta a népszerű drogot, a vörös jeget. Bárkit, aki elkapja a tolvajt, 200 000 kredittel jutalmazunk! Te egy képzett jutalomvadász vagy. A neved pedig Yu.*

Második Jelenet: Képzés

Narrátor: *Képzés: A képességeidet fejleszted, rágyújtasz egy cigire, és Spike, a szárnysegéded főz. Panaszkodsz az étel minőségéről.*

Yu: *Elegem van, mindig 'marha'pörköltet eszünk, amiben nemhogy hús, de még zöltség sincsen.*

Spike: *Az isten szerelmére, hálásnak kellene lenned, hogy van mit enni, miután eldöntötted, hogy feláldozzuk a űrhajónkat!*

Harmadik Jelenet: Jutalomvadászat

Narrátor: *Te és Spike úgy döntötök, hogy vállaljátok a feladatot, miután láttátok a TV műsort.*

Negyedik Jelenet: Marsi Nyomozás

Narrátor: *Miután leszálltatok a Marson, elkezdsz körbekérdezni az információkért. Yu körbekérdez, és a kocsmá pultosához ér, ahol a lopás történt.*

Yu: *Hé, hallottunk a vörös jég lopásáról. Nem bánod, ha néhány kérdést felteszünk?*

A pultos bólint az elismerés jeleként:

Pultos: *Igen, hallottam róla. Az én helyemen történt. Piszkos ügy.*

Yu: *Van elképzelésed arról, hogy ki lehet mögötte?*

Spike (hozzászólva): *Itt vagyunk, hogy rendet rakjunk ebben a káoszban.*

A pultos előrehajol, a kiborg szeme zümmög.

Pultos: *Nem mondogatok semmit, de ha bajt keresel, tartsd szemeddel a Rogert. Mostanában furcsán viselkedik.*

Egy köszönő biccentéssel te és Spike elhagyjátok a kocsmát.

Ötödik Jelenet: Szembesítés Rogerrel

Narrátor: Szembesítéd Rogert. Ahogy egyre mélyebbre hatoltok a marsi alvilágban, egyre több árnyékos karakterrel találkoztok. Egy gyéren megvilágított sikátorban végül sarokba szorítod Rogert, aki idegesen forgatja a vörös jég fioláit.

Yu: Roger, tudjuk, hogy te loptad el a vörös jeget. Add át, és talán könnyen megúszod! – követeled. Roger idegesen kuncog.

Roger: Azt hiszed, megállíthatasz? Stacy akarja a vörös jeget, és mindig megkapja, amit akar.

Spike felvonja a szemöldökét.

Spike: Stacy? A szeretőd?

Roger bólint.

Roger: Igen, nagy tervei vannak. A vörös jég csak a kezdet.

Hatodik Jelenet: Stacy Érkezése

Stacy Érkezése: A föld megrázkódik, ahogy egy űrhajó landol a közelben. Stacy kilép belőle, fenyegető jelenléttel.

Stacy: Látom, találkoztál a kis futárommal – szól szármalmas vigyorral, téged és Spike-ot mérve.

A konfrontáció egy magas tétű patthelyzetté fajul, ahol te és Spike Roger és Stacy ellenében készültök. A vörös jég fenyegetően világít Roger kezében, miközben a Mars sorsa a tét.

Hetedik Jelenet: A Fő Összecsapás

Narrátor: A patthelyzet súlyosbodik, ahogy Roger szorosan tartja a vörös jeget, a csoportod és Stacy között. A helyzet még feszültebbé válik, ahogy Roger szorosan tartja a vörös jeget, és te és Spike között álltok. A káosz közepén Roger megszökik, és Stacy is eltűnik a távolban a vörös jegével.

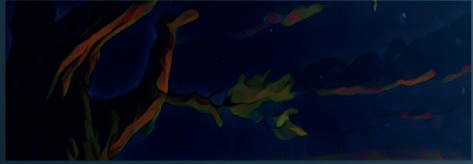
Miután a por lehullott, Spike feléd fordul.

Spike: Mi a következő lépés, Yu?

Te a távolba nézel:

Yu: A Space Cowboys kalandja folytatódik...

Vége

FEHÉR GÁBOR

A nevem **Fehér Gábor**. Egy csendes kis faluban, Nagyvisnyón élek és a második szakmám szerzem Gyöngyösön a Vak Bottyán középiskolában kereskedőként, az első végzettségem az adatrögzítő volt. Szabadidőmben szeretek írni és zenét hallgatni. Hetedik osztályos koromban kezdtem el írni, majd ahogy egyre több személyt láttam, hogy papírra vetik a saját történeteiket (és teóriáikat), a nagyobb lélegzetű írások létrejötte is elkezdett érdekelni. 20 éves vagyok, több könyvön is dolgozom. Az írásaim karaktereit általában barátokról mintázom, történeteimhez pedig videójátékok szolgáltatják az alapot.

Egy rövid idézet tőlem, amely mottóként is szolgálhat:
„Nem kel félni az ismeretlentől, hanem bele kell ugrani a közepébe. A félelem az nem valós, csak az elmék játéka, hogy próbáljon megvédeni az ismeretlentől.”

Az alábbiakban egy készülő „sci-fi-fantasy” regényem néhány fejezetét ismerheti meg az olvasó!

VÖRÖS HAJNAL

A fejem hasogatott és szédültem. Nem tudtam, hol vagyok, és azt se, hogy ki vagyok. Nem tudtam és nem értettem semmit, csak annyit, hogy valami nincs rendben. Ránéztem az egyenruhámra és körbe néztem, hátha találok más személyt. Ám nem volt senki körülöttem. Egyedül voltam egy laborszerű helyen. A fejem hasogatott, és a fülem sípolt. Majd egy villanás után elájultam.

A fejem hasogatott és szédültem. Mikor végre kinyitottam a szemem, egy fa alatt voltam, s láttam, hogy két gyermek nézett rám, egy fiú és egy lány. A fiúnak sötétlila haja volt lilás szemel, míg a lánynak fekete haja és kékes szeme. Nem tudtam beazonosítani őket, hiába, hogy ismerős arcok voltak. Ekkor megszólalt a fiú, aki idősebbnek tűnt, mint a lány és ezekkel a szavakkal fogadott:

- Gabriel, te mit csinálsz itt?

- Anyukánk és apukánk aggódott miattad, nem tudták elképzelni, hogy hova lettél már.

Megszólalt a lány is:

- Ekkor mondtam nekik, hogy nem kell aggódni, mivel csak itt vagy a fűzfa alatt levegőzni.

Így folytatta a fiú:

- Szóval rögtön idejöttünk, hogy szóljunk neked, hogy gyere haza, mivel az apukánk vár mind a hármunkat, hogy miért, ezt még nem tudjuk mi se.

- Viszont tényleg nem tudom megérteni, hogy miért vagy itt állandóan, amikor nincs semmi extra ezen a helyen, csak az a fűzfa és ez a nagy domb.

Én még mindig össze voltam zavarodva, viszont az ösztönöm arra vezérelt, hogy menjek velük, mielőtt bármi bajba keveredhetnék. Ekkor vettem észre, hogy egy körülbelül tizenkét éves gyermek testében vagyok, furának tartottam ezt az egész helyzetet, viszont nem volt rá időm, hogy gondolkodjak. Mivel a két gyermek nagyon gyors volt, ezért próbáltam tartani velük a sebességet, és nem tudtam, miért, viszont boldognak éreztem magam és nevettem. Mintha tényleg egy gyerek lettem volna, aki a testvéreivel versenyzik hazáig. Olyan tíz perccel később haza is érkeztünk, és az ajtóban már egy fekete hajú, magas ember várt is minket. Gondoltam, miután megláttam, hogy valószínűleg ő az apukánk. Miután mind a hárman megérkeztünk, a lila hajú gyereket – aki valószínűleg a legidősebb volt hármunk közül – az apukánk kérdésre vonta és ez a beszéd zajlott le köztük:

- Angel, merre jártatok a testvéreiddel? Én és az anyukátok is aggódtunk értetek, hogy hova tűntetek!

- Ne haragudj, csak Gabriel megint annál a fűzfánál volt a dombon, ahol állandóan vannak Chloeval.

- Nem értem, miért szeretnek annyira ott lenni?! Legendák szerint arra van egy kapu a másvilágba. Én félnék a közelében tartózkodni is, nemhogy még ott heverészni!

- Értem! Szerintem megvan a maguk oka rá, és ha nem akarnak beszélni róla, ne kényszerítsük őket, hogy elmondják!

- De apuka! Mi van, ha egy szörny vagy valamilyen lény megöli, vagy elrabolja a lelküket, és nem tudjuk visszahozni őket?

- Saját felelősségükre mentek fel. Akkor a saját felelősségükre vállalják a veszélyeket is! És nincs semmilyen de! Angel, tudod te is jól, én mindennél jobban szeretlek titeket. Még ha nem is látszik mindig rajtam. Apaként a feladatom az, hogy felelősségre tanítsalak titeket és arra, hogy a döntéseiteknek mindig van következménye.

- Rendben.

Miután az apukánk - akit még mindig nehezen ismertem fel ebben a személyben -, elmondta mondanivalóját, szólt, hogy kövessük, és bementünk a dolgozószobájába. Majd újra megszólalt:

- Gyerekek, várjatok meg itt! Beugrom a hátsó szobába, és áthozok valamit. Addig ne menjetek sehova, és üljete le! Igyekezni fogok, mivel nagyon fontos dolgot akarok elmondani nektek. Szóval, kérlek, legyetek türelmesek!

Ezután hátrament apukánk, mi ülve vártuk őt. Míg én próbáltam feldolgozni az egész helyzetet, addig a bátyám azt próbálta kitalálni, miért vagyunk a húgommal állandóan azon a helyen. A húgom egy kést szorongatva csendesen ült és valamin szintén gondolkodott. Majd olyan öt perc múlva az apukánk visszaért valamilyen papírral, ami leginkább valami régi „legendatekerésre” hasonlított.

Miután kiterítette a tekercest az asztalra, olvasni kezdte:

- A legenda szerint az emberek és a másvilági lények háborúja közben nyolc lélek varázslata bukkant fel. Egy kék, egy sötétkék, egy narancssárga, egy zöld, egy lila, egy piros, egy sárga és egy fekete. Nyolc személy irányította. Mindannyiuknak megvoltak a saját képességei. Viszont csak a három fő varázslatról lehetett tudni, hogy mit tud. A vörösről azt hogy, olyan erőt adott a tulajdonosának, amit szinte senki se tudott felülmúlni sem kitartásban, sem harci képességben. A feketéről, aminek szintén kitartó lesz a tulaja, de inkább az erőben jeleskedik, és hirtelen haragú könnyen befolyásolható a rossz irányba. A lila/sötét Lila tulaja maga a pusztítás. Ereje és kitartása felülmúlhatatlan. Még a vörös varázslat tulajdonosa sem tudta egyszer se legyőzni. A lila varázslat tulaja sötét, viszont van fény benne. Ezt a három képességet csak bizonyos személyek használhatják. Nem tanítható az iskolákba, mint a többi öt varázslat. Csak a kiválasztottak képesek használni. A három kiválasztott ti hárman vagytok! Kinek melyik képesség jutott, azt a saját lelketekben kell keresnetek!

Miután az apukánk elmondta, hogy valamilyen képességeink lehetnek, mind a hárman le voltunk sokkolva, bár őszintén mondván engem nem nagyon izgatott egészen egy rejtélyes találkozásig a nap vége felé. Mivel szerettem a fűzfa törzsénél pihenni, megint visszamentem, majd az érkezésem után olyan tíz perccel egy másik gyermek állt ellöttem, aki egy vörös kapucnis felsőt viselt, fekete rövidnadrágja volt, kezén ujjatlan kesztyű, és a nyakában egy szív alakú arany medál, a szeme pedig vörös volt. Nem tudtam, hogy ki lehet, viszont ő a nevemen szólított, és azt mondta:

„Gabriell! Miért vagy olyan helyen, ahol még nem kéne lenned? Tudod, jobb lenne, ha felébrednél, és a valóságot látnád! Tudod, néha akármennyire nehéz elfogadni azt, ami tényleg a valóság, muszáj az álmvilágodból kilépni, és szembeszállni a problémáiddal. Nem számít, mennyire fáj. De ha még mindig nem érzed magad késznek, az is rendben van, én veled vagyok és veled is maradok! Tudom, hogy össze vagy zavarodva, viszont én segíteni vagyok itt... Tudom, hallottál az erőkről, az emberek között, és én segíték neked megtalálni a sajátod, csak bíz bennem és hidd el, én a partnered vagyok.”

A kezét nyújtotta, és én akármilyen összezavarodott voltam, elfogadtam az ajánlatát. Hogy miért? Ezt még én magam se tudom a mai napig. Csak úgy éreztem, ő valaki, akit én nagyon jól ismerek, és akiben bízhatok.

Szóval visszatérve: igen, elfogadtam az ajánlatát, és ekkor olyan erőket éreztem a testemben, amit nehezen tudnék leírni. Hirtelen bátorsággal és kitartással töltve éreztem magam, és azt is, hogy olyan erőm van, amit nehezen lehetne túlélnie egy normális embernek. Ekkor tudtam, hogy akármi is lappang bennem, az emberfeletti. És ez a személy, akiről éreztem, hogy ismerős, tudtam azt is, hogy segíteni fog nekem. Miután hazamentem, nem mondtam el senkinek. Még az apámnak sem – akiben a legjobban bíztam –, szintén csak megézésből és ösztönből. Egyre jobban hozzászoktam az egész helyzetemhez, szinte már olyan szinten, hogy azt az egész laboros jelenetet az egyenruhában és a robbanással csak álmodtam. Ekkorra már tudtam, hogy a nevem Gabriel és hogy a családommal élek. Közben azt gondoltam, hogy minden rendben lesz, és hogy egy nagy kaland fog várni rám...

I. nap vége

Másnap reggel, mikor felébredtem, a fejem hasogatott. Úgy éreztem magam, mintha egy hideg padlón feküdnék. Olyan tíz perc szédelés után felkeltem, és egy folyosó kellős közepén találtam magam, és furcsa érzés töltött el, mintha nem lennék egyedül. Úgy éreztem, mintha valaki figyelne. Na, mindegy, valószínűleg csak a fantáziám játszott velem. Lassan elindultam egyenesen és mindvégig csak azt súgta a megézésem, hogy nem vagyok egyedül. Haladtam, de magam se tudtam, hogy hova. Majd egyszer egy tükör előtt megálltam, és valamiért megsédültem. Ekkor saját magam nézett vissza rám, viszont nem olyan volt, mint én. Mégis éreztem, hogy saját magamra nézek. Miután egy pár percig néztem a tükröt, hirtelen kitört, és a személy ott volt mögöttem. És köszöntött:

„Üdvözöllek! Mi szél hozott ide, partner? Netán a lelked teleportált ide? Érzem, hogy nem egyesült veled. Talán tudok segíteni és üdvözöllek az „Előcsarnokban”. Itt láthatod az összes idővonalat, ahol jártál, és ahol létezel. Ez olyan, mintha mindenhol lennél, de sehol sem vagy. Itt tudsz választani, melyik történeted kezded el vagy zárod le. A „Mentés” erejével, ami nem más, mint egy csillag, ami bárhová el tud teleportálni. Sokan tudták használni, de kevesen tudták megtartani. Te képes vagy rá? Vagy netán összetörsz a nyomás alatt és elbuksz? Most kérdelek, ki vagyok én? Én vagyok az a személy, akivel aznap este a fa alatt beszéltél. Én vagyok a lelked és öntudatod, ami összeköt a fantázia és a valóság világaival. Viszont te vagy a történetíró! Te vagy, aki dönt, hogy mely történeted írod vagy folytatod.”

Szokásomhoz híven még mindig összezavarodott voltam. Nem értettem, mit keres itt vagy, hogy mit gondoljak a helyzetről. Elgondolkodtam, hogy mi van, ha tényleg többdimenziós világban vagyok, és bárhová eljuthatok. Akkor akartam élni a lehetőséggel. Tehát így elfogadtam a „partnerem” ajánlatát. Miután kezet ráztam vele, akkor egy fura erő töltött el, és egy vörös aura volt körülöttem. Egy négyágú csillag jelent meg előttem. Az elején összezavarodott voltam, majd lassan hozzáérttem a csillaghoz, és ekkor egy barátságos hangot hallottam, ami ezt mondta:

„-Biztos menteni akarod az állásod?” Aztán ezt kérdezte:

„-Hova szeretnél menni?”

Tudtam, hogy ez nem egy egyszerű csillag. Hiszen valami rendkívüli ereje volt, ami képes téren és időn keresztül utazni. Én csak úgy neveztem el „Az Útválasztó”. Azt követően, hogy „lementettem az állásom”, útvonalnak megadtam, hogy „Otthon”.

Ekkor megkérdezte az útválasztó: „-Melyik fájlt akarod betölteni?”

Az elsőt választottam, mire a csillag megnőtt, és elnyelt egyben, majd legközelebb a fa alatt nyitottam ki a szemem, ahol Chloe várt rám, és kérdezte tőlem, hogy merre voltam. Nem tudtam, hogy mit mondjak neki. Szóval csak azt mondtam, hogy volt egy kis elintézendő dolgom. Utána felálltam a földről és hazamentünk. Megebédeltünk, majd a szobámba elvonultam és a mai tapasztalataim leírtam egy vörös naplóba:

„A mai nap eléggé érdekesen kezdődött. Mielőtt felébredtem, egy fűzfa alatt érdekes álmom volt. Egy folyosón voltam, ahol saját magammal beszéltem. Úgy éreztem, mintha valós lett volna és valamilyen avaráról beszélt. Nem értettem hozzá, mivel túlzottan magas volt nekem. Majd később egy csillagszerű valamit is mutatott, amivel tudok téren és időn keresztül utazni. Na, mindegy, a lényeg, mikor használtam, beszélt hozzám és több kérdést is tett fel, nem mindet jegyeztem meg. Szerintem nem is számított, amit mondott. Visszatérve az eredeti témára, a személy, aki rám hasonlított, olyan ígéretet tett egy erőről, amit nehezen hiszek el, hogy létezik, vagy hogy létezett. Viszont az ajánlatát valamiért elfogadtam, de sajnos, mire megkérdezhettem volna, már felébredtem. Kíváncsi vagyok, a mai nap mivel vár még. Kíváncsi vagyok, hogy ez a történet hova fog vezetni...”

Miután leírtam a bejegyzésem a naplóba, utána sétáltam a városban és tanulmányoztam a környezetet. Jobban megismerkedtem a környezettel. Nem hittem, hogy bármi gond is történhet, és teljesen meg is feledkeztem az álmomról. Egészen addig, míg egy kapucnis személy megtámadott ismeretlen okból, és eléggé durván értem földet. Nehezen egyensúlyoztam vissza magam, és mire meg tudtam volna állni, rögtön megint földet értem, keményebben, mint előzőleg. Ekkor az ismeretlen személy ezeket a szavakat mondta: „-**Ha ilyen gyenge vagy, akkor sohasem leszel méltó a képességedre, akármit is rejtegetsz... Harcolj és szedd össze magadat, vagy eltaposnak, mint egy bogarat! Lehet, hogy most összezavarodott vagy, de hidd el, ezt a támadást csak a saját érdekedben teszem. Szóval, ne sírj, és szedd össze magad!**”

A hang valamiért ismerős volt, viszont nem tudtam beazonosítani, ahogy semmi mást sem. Majd miután rálépett a fejemre és beletaposott földbe, hirtelen egy erős érzés tört ki belőlem, aminek köszönhetően hirtelen kinyomtam magam a földről és nehezen lehajítottam a kapucnis személyt magamról, majd felálltam. Ekkor még nagyobb erő töltött el, és mikor a következő alkalommal útni próbált, kitértem az útás elől, és erősen hason rúgtam. A személy hátra széledgett, gyorsan egy jobb horoggal arcon vágtam, ami a földre terítette. Láttam valami villanást a teste körül, és egy töréshangot hallottam, majd mikor ránéztem, láttam, hogy pusztán két támadásból súlyosan megsérült és kiütve fekszik a földön. Ahova ütöttem, ott a teste lilás-feketés volt, és a kapucnis felsője is ki volt lyukadva a rúgás helyén. Azt is láttam, hogy a hirtelen erőt kifejtő ütések és rúgások valószínűleg súlyos zúzódást okoztak neki, vagy talán még törést is a csontjaiban. Még nem tudtam, hogy milyen erő rejtőzik bennem. Vagy hogy az „Aura” rendszer hogyan működik. Csak azt tudtam, hogy valahogy súlyos sérülést okoztam valakinek, akit később ott is hagytam a fenébe, és folytattam az utamat a fűzfa felé. Miután megérkeztem a fa alá, megint elaludtam és most egy másik folyosón ébredtem fel.

Ekkor valaki egy sötét pólóban és fekete rövidnadrágban jelent meg, lilák voltak a szemei és gyanús volt a mosolya. Próbáltam elkerülni, de már késő volt, mivel már észrevettem. Megszólalt és üdvözölt: „**Helló és üdvözöllek az útválasztóban, egy olyan helyen, ami időn és téren kívül áll. Ez egyfajta csarnok, ahol pihenni tudsz és választani, hogyan haladsz tovább. Kérned, hogy ki vagyok? A nevem nem számít, csak annyit kell tudnod, hogy egy régi barát vagyok. És van egy ajánlatom a számodra, hogy híressé meg gazdaggá tehetlek, ha elfogadod ezt az ajánlatot és kezet rázol velem, megbízol bennem, akkor minden vágyad valóra válhat.**”

Gyanús volt a viselkedése az első pillanattól kezdve. Nem emlékeztem semmilyen barátira, akire illet volna ez a leírás, amit láttam. Viszont valami ösztönzött, hogy bízzak benne, mintha a szeme elbűvölt volna. Olyan volt ez, mint egy mérge, ami arra készült, hogy lassan megöljön, viszont volt egy megérzésem, hogy el kell tűnöm innen minél gyorsabban. Szóval barátságosan elutasítottam az ajánlatát és nehezen, de visszatértem a valóságba, és elindultam hazafelé. Arra érkeztem, hogy egy ismeretlen fekete ruhás alakit láttam a ház előtt, aki úgy nézett ki, mintha ő is észrevetett volna engem, mert gyorsan eltűnt. Azonban mivel este volt, túlzottan fáradt voltam ahhoz, hogy gondolkodjak rajta. Szóval csak bementem a szobámba, és még nem tudtam, hogy holnap nem lesz.

II. nap vége

12:00 AM

ÉSZAK-GOLDSHIELD

Olyan éjfél körül járhatott az idő, mikor füstre ébredtem. Körbenéztem, hogy mi lehet, és észrevettem, hogy a házunk lángokban áll. Hirtelen elkezdtem pánikolni, és ki akartam a szobából rohanni, de az ajtó be volt ragadva. A füst egyre jobban áramlott be a szobámba. Mint ahogy minden más gyermek tette volna, az anyukámért kiáltottam, és az anyukám válaszolt is az ajtó mögül. A hangjában félelmet éreztem, mintha féltene engem valakitől, és amit mondott, az még jobban aggodást keltett bennem:

„**- Gabriel, hogyan mondjam el? A kormánytól vannak itt, és nem tétováznak, amíg nem találják meg mindnyájunkat. Kérlek, használd az ablakot menekülési útvonalként és próbáld eljutni a testvéredhez, Angelhez! Jelenleg valami dolga van a szomszéd városban.**”

Az elején nem akartam elmenni, viszont miközben az anyukám könyörgött, több rádióhangot is hallottam, és mikor kinéztem az ablakon, éppen körülbelül tíz vagy tizenkettő kommandózt láttam a ház körül, és mintha valakire vagy valakikre vadásznának. Anyukám hallotta a lövéseket, újra kiabálni kezdett:

„**- Gabriel! Most vagy soha! Kérlek, menekülj, és ne nézz vissza! Minden rendben lesz, csak ne hagyd, hogy elkapjanak! Kérlek, csak most az egyszer hallgass rám, ha már máskor nem tudtál! Most menj, mi apukáddal próbáljuk feltartani őket, MOZGÁS!**”

Nem akartam vitatkozni anyukámmal, inkább hallgattam rá, és a paplanomat a lepedőmmel összekötöttem, és mint egy kötélnek leereszkedtem. Berohantam az erdőbe, ott találtam egy faházikót, ott töltöttem az estét, és ott aludtam. Napokig, akár hónapokig is bujkáltam és nem is emlékeztem tisztán arra, hogy mennyi ideig voltam ott pontosan. Majd egy napon arra ébredtem, hogy a város egyik rendőre talált rám.

El akartam futni, viszont tudtam, hogy nincs erőm hozzá, így hát mintha bűnöző lettem volna, feladtam magam. Ám meglepetésemre a rendőr nem a kormány elé vitt, hanem egy családi házába, ahol megismerkedtem a feleségével is. Az asszonynak valamilyen betegsége volt, ezért nem lehet gyermeke, szóval boldogan látott ő is, és szinte rögtön befogadtak, mintha mindig is az ő gyerekek lettem volna.

Aznap megint írtam a naplómba:

„Körülbelül kettő vagy három hónap telhetett el azóta, hogy azok a fegyveres személyek megtámadták a házunkat, és megölték a szüleimet. Az erdőben bujkáltam, egy erdészházban lettem menedékre, viszont ma egy rendőr talált rám, aki a feleségével együtt befogadtak, és úgy bántak velem, mintha mindig is a sajátjuk lettem volna. Nem tudom, hogy mit gondolják, jelenleg muszáj vagyok bízni bennük, mivel tudtam, hogy a városban azok a fegyveres emberek mindenhol engem keresnek. És az isten tudja, milyen oka lehet. Remélhetőleg nem is kell kitalálnom soha az életben, de amennyire ismerem a szerencsém, ki fogom találni. Leginkább arra lennék kíváncsi, hogy a testvérem merre van, és hogy Chloe él-e még.”

Miután befejeztem az írást, aznap este kilopakodtam az öreg fűzfához, majd pár órával azután, hogy leültem, megjelent egy fehér kapucnis alak, és így szólt hozzám:

„-Nocsak, nocsak! Kit látnak szemeim? Gabriel? Még mindig nem akarod elhagyni az álmaidat? Azt hittem, a lángok után el fogod hagyni. Na, mindegy, így is, úgy is fel kell ébredned, szóval ne tartsd fel a lelked, és minél hamarabb ébredsz magadra, annál hamarabb szabadulsz. Viszont, ha nem is maradsz a valóságban, ideje, hogy kinézz egy kicsit ebbe a romos világba. Szóval jó szórakozást!”

A fejemet mintha egy elektromos sokk érte volna, elájultam, s miután felébredtem, egy laborban voltam. Valamilyen fehér ruha volt rajtam egy sötétebb nadrággal. Nem tudtam, mire véljem, ezért lassan csak elindultam a hideg folyosókon. Ez a labor nem nézett ki szokványosnak, mintha valamilyen támadás érte volna. Az épület elhagyatottnak tűnt, az eszközök töröttek voltak. Először azt a szobát jártam körbe, ahol felébredtem. Egy nagy gyűjtőszobának tűnt, tele volt valamiféle kapszulákkal vagy egyszemélyes kabinokkal. A legtöbb le volt zárva, és nem láttam beléjük, mivel az ajtajukon lévő ablakok sötétítettek voltak, belülről nem lehetett látni, csak bentről kintre. Mindegyik szobába vezetékek mentek, ami egy nagy géphez tartozott a fő szoba közepén, és mindegyik kisebb szobában volt szalonszékhez hasonló sisak rész, de nem hajszáritók voltak, hanem valamiféle sisakok, amik a géphez voltak csatlakoztatva. Ellégé sci-fibe illő hely volt. A hideg is kirázott a helytől, és miután egyre mélyebbre haladtam az épületben, még jobban rázott. Egyre hidegebb volt az épület, és egyre romosabb. A felénél már olyan volt, mintha egy vihar haladt volna keresztül rajta. A fejem egyre jobban hasogatott, mikor megint láttam a fehér kapucnis személyt, de máshogy nézett ki: egy kicsit idősebbnek. Miután meglátott, megszólalt:

„- Gabriel, üdvözöllek a történeted elején! Itt kezdődött a történeted, itt kezdődött minden olyan 18-19 éves korodban, csak gyere utánam, és megmutatom az igazságot, segíték megérteni a valóságot!” Nem szívesen ugyan, de mivel más választásom nem volt, követtem őt. Egy újabb folyosóra értünk, ami ellégé romos állapotban volt. A 40-es számú szoba előtt álltunk, és ekkor megláttam egy dokumentum részletét. Miután elolvastam, egyáltalán nem éreztem magam kényelmes helyzetben.

Project Hajnalhasadás:

19. páciens: „VÖRÖS SÓLYOM”

Vörös Sólyom egy eléggé érdekes páciens.

Sokszínű képességei miatt ellégé figyelemre méltó személy

Képességei következők röviden:

Időlassítás és időgyorsítás, rendkívül erős harci személyiség és harci lélek, és a számításaink szerint ellégé értékes tagja lehetne a kormány által létrehozott speciális harci csoportnak, de mivel szellemileg erős, ezért szinte befolyásolhatatlan és sohasem tudunk teljeskörű irányítást nyerni az elméje felett. 200-as IQ-jával kiemelkedik a többi tesztalany közül. Tesztjeink eredményei ellégé érdekesek voltak.

Az olvasottaktól a hideg kirázott. Hirtelen minden elhomályosodott, és a következő, amit láttam, az volt, hogy egy székben ültem, és a labor most tele volt étellel. Ez a zavarodottságomon se segített, és a helyzetet se értettem. Mikor megpróbáltam megmozdítani a kezem, éreztem, hogy be volt kötve a székbe, és a fejemen volt az a sisakszerű valami, és mintha elektromos sokkokat adott volna a fejembe. Egy doktor szólalt meg az ajtó másik oldaláról:

„- Vörös Sólyom, hallasz engem? A nevem Dr. Wild pszichológus és agysebész. Valamelyik nap, ahogy rád találtunk, azt vettük észre, hogy van egy kisebb agyrázkódásod. Több munkatársammal stabilizáltuk az állapotodat, és ide hoztunk, hogy tudjunk segíteni rajtad.”

Nehezen akartam hinni ennek a rejtélyes úrnak. Úgy éreztem, mintha minden egyes szavával irányítana engem. Tudtam, félre akart vezetni. Ez a személy nem barát, és nem segíteni akar. Viszont ötletem sem volt, mit akart elérni. Megpróbáltam kiszabadulni, de már késő volt, és mint egy villám az égből, egy elektromos hullám hatolt át a testemen. A fájdalom szinte tűrhetetlen volt, és úgy éreztem magam, mintha félbe akarnék szakadni, aztán elájultam. Később arra ébredtem, hogy egy cellában vagyok. A fejem hasogatott, és a gondolataim szálltak egy elveszett madárhoz hasonlóan. Nem éreztem úgy, mintha önmagam lennék. Belenéztem egy tükörbe, és láttam, szerencsére még mindig saját magam vagyok. Miközben a fejem tartottam és szédelegtem a cellámban, suttogást hallottam:

- Egyedül vagy. Senki se fog a segítségedre jönni. És kiút sincsen ebből a helyzetből. Az egyetlen dolog, amit tehetsz az, hogy elfogadod a helyzeted és minden ellenállást feladsz.

Ezek a hangok ismétlődtek újra meg újra a fejemben, nem tudtam elmenekülni előlük. Olyan volt, mintha minden sarokban és minden árnyékban ott lennének, a fejemből próbáltam kiverni, de az se sikerült. Ez az egész az örületbe kergetett, még az öngyilkosság is megfordult a fejemben. Az elmém romokban hevert, és a személyiségem se volt jobb állapotban. Vártam. Napokat, heteket, talán még hónapokat is. Félelemben voltam, és elveszettnek éreztem magam. Majd mikor minden reményem elszállt, a cellám ajtaján keresztül lövéseket hallottam. Kinéztem az ablakon, és három kapucnis személyt láttam. Kettő fiút és egy lányt. Mind a hármuk ismerős volt, olyan érzésem volt, mintha láttam volna már őket valamikor, talán a középiskolában. Miközben gondolkodtam, hogy miért vannak ők itt, láttam, hogy egyikük - aki zöld kapucnit viselt - egy gépfegyvert fogott az egyik tudós fejéhez, és mivel kiabált, az ajtómon keresztül hallottam a következő kommunikációt:

„-Hol van a vörös kapucnis személy, akit 'Vörös Súlyomnak' neveztetek el? Nem szórakozásból jöttem ide, és ha nem mondod el, akkor búcsút mondhatsz annak az okoskodó fejednek és a fehér falnak. Jobb, ha őszintén válaszolsz, akkor talán kedves leszek!”

A tudós remegve mutatott az ajtó irányába, miközben könyörgött az életéért, hogy ne csináljanak hülyeséget. Aki lila kapucnit viselt, kiütötte a tudóst, utána elindultak az ajtó felé, én pedig valami sugallat hatására hirtelen hátráléptem az ajtótól. Ezek után egy lövés ütötte át a zárat, ami majdnem eltalált engem is. Ezt az ajtó berúgása követte, és a három alak ott állt előttem. A trió csapatvezetője igen mély, reszelős hangon szólalt meg, mint aki valamikor aktív dohányos volt:

„-Gabriel, végre megtaláltunk! Mi a helyzet? Ezer éve nem láttalak! Talán legutóbb akkor beszélünk, amikor iskolatársak voltunk. Ha nem ismeresz meg, az is érthető, mivel ez már régen volt. Én vagyok az, Philly, tudod a kölyök, aki állandóan zenét hallgatott az iskolában. No, mindegy is. Ők itt Neena és Darnell, lehet, hogy emlékszel rájuk. Na, mindegy. Nem ez a lényeg, hanem, hogy húzzunk innen a fenébe, mielőtt az állami titkosszolgálat ránk nem talál! Örülök, hogy újra láttalak.”

Miután meghalottam a hangjukat, a fejembe hasítottak az emlékek egy iskolából, melyekről nem szívesen szólok... Philly és barátai is derengtek már. Egy ideig le voltam fagyva, majd arra tértem magamhoz, hogy Philly a vállamat fogja és barátságosan megveregeti, és így szólt:

„-Ne aggódj, Gabriel! Nincs miért félni, már nem az iskolai lövöldözésben vagyunk, megérttem, hogy hirtelen lesokkolódtál. A mai napig nekem is vannak PTSD rohaim...”

Örültem, hogy megértett, és annak még jobban, hogy újra láttam őket, remélhetőleg még sokáig együtt lehetek velük. A nap hátralévő részét azzal töltöttük, hogy kijussunk az épületből. Körülbelül három vagy négy órán át bolyongtunk az épületben, mikor egy érdekes szobába kerültünk. Valamilyen tartályokban emberek voltak, úgy öt-hat személy lehetett. Rohadtul ijesztő helyzet volt. Alig vártuk, hogy minél hamarabb elhagyjuk azt a szobát, és soha ne is emlékezzünk rá.

Egyelőre az volt a kérdés, hogyan jussunk ki ebből az istenverte laborból. Mikor végre sikerült az egyik kijáraton, mind a négyen egy mélyet sóhajtottunk, a kezünket kinyújtottuk, és mint egy kalitkából szabadult madár, szárnyra kaptunk. A naplementében egy barátságos „rapcsatát” csináltunk Phillyvel, majd miután befejeztük, Philly tapsolt és gratulált nekem.

„-Kettőt nyertél a három számomból, nem rossz teljesítmény! Viszont még mindig van mit javítanod. De látom, sokat fejlődöttél, mióta nem beszélünk, voltak eléggé dögös ritmusok és rímek is benne. Kicsivel több idő, és az én szintemen leszel, ha nem magasabban. Akárhogy is lesz, én büszke leszek rá, hogy tanítottalak.”

Szuper délutánunk volt, majd jött az este, és még három zenét nyomtunk, most a saját dalaim közül. Az estét én nyertem egy szoros döntetlen után három-kettőre. Emlékezetes nap marad, igaz, sajnos a napok nyomon követését ekkora már rég elveszítettem. Másnap reggel átöleltük egymást, majd különváltunk, ment mindenki a saját útjára. Én elmenekültem a belvárosba és próbáltam eltűnni a kormány szeme elől, míg Philly és a barátai visszamentek városukba. Gondoltam, hogy könnyű lesz felszívódni és elvegyülni a többi civillel. De amikor megláttam ezt a plakátot, rádöbbenem, milyen fontos célszemély is vagyok az államnak:

 FELHÍVJUK A KEDVES CIVILEK FIGYELMÉT!
 EGY „VÖRÖS SÓLYOM” NÉVEN ISMERT SZEMÉLY
ELSZÖKÖTT
 A KORMÁNY ÁLTAL BIZTOSÍTOTT

GOLDSHIELD ÁLLAMI KUTATÓINTÉZMÉNY LÉTESÍTMÉNYÉBŐL,
 ÉS BIZTOS FORRÁSBÓL TUDJUK, HOGY
 IRÁNYÍTOTT MENTÁLIS KOORDINÁLÁS NÉLKÜL **VESZÉLYES**.

BÁRKINEK, AKI MEGTALÁLJA,
25 000 G\$,
 AZAZ HUSZONÖTEZER GOLDEN DOLLÁRT FIZETÜNK.
 LEGYENEK ELŐVIGYÁZATOSAK, ÉS HALADJUNK EGYÜTT A JÖVŐBE!

Elolvastam a plakátot és rájöttem, hogy valamilyen ok miatt a kormány nagyon el akart kapni. És még meg is voltam sértődve, miután el olvastam ezt a pár sort:

„Irányított mentális koordinálás nélkül **VESZÉLYES**.”

Szóval veszélyes, hm? Akkor az is leszek, gondoltam magamban. Remélhetőleg minél hamarabb. Ha jól emlékszem, akkor valahol itt, a közelben van a régi családi házunk maradványa, körülbelül egy órányi sétára van. Úgy néz ki, hogy nincs menekvés a múltamtól. Itt volt az ideje, hogy a valósággal szembenézzek. Erre azonban már csak a következő fejezetben kerül sor.

III. nap vége

Másnap reggel, mikor elváltak útjaink, lassan sétáltam az úton, hogy a házamhoz eljussak. Éreztem, valami várni fog ott. Visszatérni terveztem a gyökereimhez. Ahol minden elkezdődött. Egy fél napomba telt, mire hazatértem, viszont most már a háznak nyoma sem volt, csak egy teljesen kiégett épület fogadott romos tetővel és fájdalmas emlékekkel. Magamban arra gondoltam:

„Itt vagyok újra, az otthonomban, ami nem vár már többé... Egy otthonban, ahonnan minden fájdalmam ered. Ideje kideríteni, mi folyik itt és miért nem értem a képet. Akármit is próbáltak a szüleim elrejtteni, ki kell derítenem az igazságot.”

Mélyen elgondolkodtam magamban, miközben a ház körül jártam. Hirtelen megálltam egy tükör előtt, a kezem rátettem, és mélyen belenéztem. Úgy éreztem, a tükör magába akar szippantani, és el is álmosított kicsit. Ahogy néztem a tükörbe, az üveg lassan körbepedte, majd egyre jobban szélesedtek a repedések, utána elkezdtek ragyogni. A tükör az arcomba robbant és a földre kerültem. Sípólást hallottam, aztán minden fehér lett és elájultam. Már hozzászoktam az állandó ájulásokhoz. Mikor felébredtem, egy elhagyatott sikátorban találtam magam, és egy vörös napló volt mellettem, a kezemen pedig valamilyen sötét anyag. Mikor körbe néztem, láttam, hogy a családi házunkhoz közel voltam, így hát visszamentem, és itt találtam egy R8-as revolvért módosítva. Egyszerre tudtam tölteni a fegyvert, és volt huszonnégy darab töltényem hozzá. Elindultam otthonról és egy magányos házban az erdő szélén kinyitottam a naplót és elkezdem olvasni belőle:

Mai dátum: [REDACTED]

Egy ismeretlen helyen találtam magam újra. Az elmém napról napra jobban gyengült. Ez a vírus, ami hirtelen kitört, gyorsan terjedt, akármir is, az elmémet támadja. Néha nem tudom a valóságot és az elmémen belüli világot megkülönböztetni. Az állam még mindig vadászik rám, mivel lehet, hogy tudom a választ, hogy ez a vírus honnan ered. A csapatom teljesen megsemmisült a vírus miatt, és én vagyok az egyetlen túlélő.

Bejegyzés készítője: [REDACTED]

A jegyzetek rendkívül érdekesek voltak, és valamiért ismerősnek tűnt a szöveg stílusa is. A vörös naplót a kabátom alá tettem, és elindultam bolyongani a városba, mintha jobb dolgom nem is lett volna. A város kihalt és csendes volt, az utcákat valamilyen feketés anyag lepte be. Olyan volt, mintha élne, ezért inkább próbáltam elkerülni és az árnyakban mozogni, hogy ha a kormány vadászai erre járnának, ne vegyenek azonnal észre. A város déli részére jutottam, ahol egy fegyveres ügynököt találtam. A fejében egy fegyverlövés nyoma volt, és a testének körülbelül hetvenöt százalékat fedte el ez a fekete anyag, ami mintha mozgott volna azon a holttesten.

Óvatosan megközelítettem, mivel láttam, hogy valamilyen dokumentumot tart a kezében, és ezt el akartam venni tőle. Már szinte érintési közelségben voltam, amikor az ügynök rám támadt. Ekkor már nem volt emberi ábrázata, csak valamilyen mutálódott arcképe. A szája egyben volt, és csak néhány helyen volt a szakadás, ami a szája lehetett. Az anyag csepegett róla és valamilyen lilás árnyalata is volt egyes helyeken. Hirtelen elővettem a fegyverem, és elkezdtem lövöldözni, viszont az anyag olyan volt, mintha a lövedékek átrepültek volna rajta, egészen addig, míg egy piros hegyű lövedéket nem lőttem, ami szó szerint szétrobbantotta a fejét, és holtan esett a földre, fejetlenül. Mondhatjuk, hogy a FEJÉT vesztette örömeiben. Végre, miután kipurcant ez az „akármir” a kezem sikerült rátenni a dokumentumra, ami igen sérültnek látszott:

Hadművelet: [REDACTED]

Hadművelet kezdete: [REDACTED]

A kormány által megbízott: Alpha-11: Arany Medvék

Feladatnak kapták hogy [REDACTED] Kutató Intézményt ellenőrizzék és tisztítsák meg. Ismeretlen okok miatt a kapcsolat érkezésük után nemsokára megszakadt. És egészen három hónapig nem hallottunk egyikükről sem. Majd január [REDACTED] napján kaptunk hírt [REDACTED] szakaszvezetőről gyengébb életjeleket küldött az E. S. R. S. készüléke. Egy mentőcsoportot küldtünk Észak [REDACTED]-re, ahol megtaláltuk a szakaszvezetőt ellégé súlyos egészségügyi állapotban, és valamilyen fekete anyag volt körülötte, ami a szakasza többi tagját teljesen elfedte, de valamiért őt nem fertőzte meg... Sajnálatos módon más túlélőt nem találtunk...

Küldetés Státusza: ***** **SIKERTELEN** *****

A dokumentum lehet, hogy hiányos volt, viszont az olvasottak alapján egyre jobban érdekelt, mi a fene folyik körülöttem. Így hát eltettem a lapot, és lassan elindultam menedéket keresni, mivel estefelé járt az idő, és ha több ilyen lény is van szabadon a városban, akkor rohadtul nem akarok kint ragadni az éjszaka közepén. Így is félttem, hogy mi lesz, ha beleütközöm valamelyikükbe. Miután láttam ezeket a lényeket, egyre jobban aggasztott ez a fekete anyag a kezemen. Ezen kívül volt egy sanda gyanúm is, hogy lehet, hogy amíg magamon kívül voltam, addig ez az akármilyen engem is megfertőzhetett, és csak az Isten tudja, mennyi időm van még hátra. A lényeg, hogy elindultam az utamon és lassan, de biztosan egyre jobban kezdtem megérteni, mi a fene folyik itt. Rájöttem olyan dolgokra is, amelyek igen megleptek. Az egyik ilyen az volt, mikor egy régi barátommal találkoztam, aki elmondta, valójában én vagyok az a szakaszvezető, csak a kormány belenyúlt az agyamba, miután úgy értékelték, hogy a harcra már nem vagyok képes.

Ahogy Richard tizedes mondta:

„Gabriel szakaszvezető! Gondoltuk, miután meglátta a plakátot, ide fog jönni Goldshield-be, hisz hova máshova tudna menekülni. Bár valószínűleg nem teljesen emlékszik az ügyeire, parancsnok, szóval, ha most összezavarodott, akkor el kell mondanom, hogy a kormány „neutralizálta” önt biztonsági okokból, de ahogy az ügynökeink kiderítették, maga jóval többet tud, mint amit kellene tudnia, miután amnézia elleni kezelés alá vonták. A lényeg az, hogy minden, amit látott, minden, amit cselekedett, az mind az ön elméjébe volt, szóval engem küldtek, hogy ébresszem fel, mivel a kormánynak szüksége van az ön szolgálataira újra. Ha visszatér, cserébe az összes kárát kifizetjük, és garantáljuk, hogy többé nem fogunk az elméjében kutatni. Csak írja alá ezt a papírt, és minden visszatér a normális kerékvágásba.”

Ekkor megfogtam a papírt és alaposabban elolvastam, hogy ne csináljak újabb hülyeséget. Ezt Richard is megértette, és gond nélkül átadta a papírt:

„Ezen szerződés alapján elfogadja a kormányával való együttműködést. Mind fizikailag, mind mentálisan a kormány parancsai alá kerül. Cserében az ön kormánya szavatolja az egészségét és a testi épségét. Jelen rendelet alapján ön, mint az Arany Medvék volt tagja vállalja minden rizikóját és felelősségét annak, hogy az irodába visszahelyezik. A kormány garantálja, hogy az irányítás nem fogja a hatókörét limitálni, és megadja a lehetőséget arra, hogy ön a jogaival limitálás és szabályozás nélkül éljen, kártérítésül az esetleges balesetek és sérülések miatt, melyek önt az előző szolgálatában érték, és jelen szolgálatában érhetik.”

Tisztelettel: a kormány biztonsági elnöke!

J. W. Jonathan

Továbbiakban, ha elfogadja, kérem, itt írja álla:

Gabriel Golden

Ahogy aláírtam a szerződést, hirtelen megfájdult a fejem, és arra ébredtem, hogy egy székben ülök, és Richard ott van mellettem. Miután egymásra néztünk, mindketten bölintottunk és kiszálltunk a székből. Ekkor egy hangosbemondó hangjára lettünk figyelmesek.

FIGYELEM, FIGYELEM!

**GABRIEL GOLDEN SZAKASZVEZETŐ VISSZATÉRT A BÁZISRA.
KÉREK MINDEN BIZTONSÁGI EGYSÉGET, TEGYÉK BIZTOSSÁ,
HOGY GABRIEL GOLDEN A FŐPARANCSNOKSÁGRA ÉRJEN!
ÉS GABRIEL GOLDEN, ÜDVÖZÖLJÜK ÚJRA A BÁZISON!**

Ekkor furcsa érzelmek kavargtak bennem, mintha az összes fájdalom és haragom egy keverőtálba tették volna, és örömmel keverték volna össze. De végre otthon voltam, „otthon”. Ekkor realizáltam, hogy ez távol van attól az otthontól, amit valamikor sajátomnak tudtam, de legalább már a valóságban voltam. Szépen lassan elindultam az egyik biztonsági folyosóról a másikra, miközben a csapattársaim mindannyian örültek, és egyik tisztelgett a másik után. Mikor végre elértem a főparancsnoksághoz, Jonathan Smith vezérkari főparancsnok várt és üdvözölt:

„-GABRIEL GOLDEN, ÜDVÖZÖLJÜK A BÁZISON! ÖRÜLÜNK, HOGY ÚJRA LÁTHATJUK A BÁZISON! ÉS ELNÉZÉSÉT KÉRJÜK A KELLEMETLENSÉGEK MIATT. AZ ELSŐ KÜLDETÉSE AZ LESZ, HOGY ÉLVE VAGY HOLTAN KERÍTSE KÉZRE RETRIW DARKOT.”

Jonathan nem sokáig tétovázott, egyből a lényegre tért. Őszintén szólva nem is voltam meglepődve. De vissza a régi kerékvágásba – gondoltam magamban. Ekkora már az elmém a sajátom volt és kérdeztem Retriw-ről:

„-Szóval Retriw Dark? Rendben. Mit kell tudnom róla? Hallgatom az információkat!”

Ezek után megkaptam a papírokat:

Kódnév:

Mérgező Füst

Életkora:

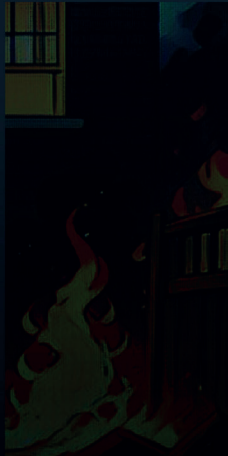
21

Veszélyeztetési Szintek:

- **Figyelemre méltó és veszélyes**
- **II. Szintű veszélyeztetés**
- **Biológiai és kémiai szakosítása van**

Kiegészítés:

Figyelemre méltó képességei nem maradtak észrevétlenek. Többször is kicsúszott az állam kezei közül, köztük álcázással vagy a saját halálának eltervezésével is. Feladatai ismeretlenek, szándékai nem biztosak. Tehetséges a kémia és biológia területén is. Hátránya viszont az, hogy nem valami jó a beépülésben, mivel az összes cselekvése rögtön észrevehető, viszont elismerésre méltó közelharcban, de nem a legtehetségesebb távolharcban. Vannak ismeretlen képességei, amiket valószínűleg a sötétzöld külső aurájának varázsereje okozhat. Köztük gyorsabban regenerálódik, mint egy átlagos ember.

Érdekesnek tartottam ezt a személyt, ekkor kezdtem el gondolkodni a saját terveimen is, például létrehozni a saját csapatomat, amit **ARANY CSILLAGOKNAK** neveznék el, és Retriw hasznos tagja lehetne. Viszont először meg kellene találnom, és elérnem, hogy együtt dolgozzunk, mintha egy csapat lennénk. Biztos vagyok benne, hogy valamilyen módon meg tudom győzni, hogy csatlakozzon hozzám, mindenkinek van egy gyenge pontja, amiért képes elfogadni bármilyen ajánlatot.

Így válaszoltam:

„-Rendben, elfogadom a küldetést! Cserébe az kérem, hogy ha elkapom, szabadon rendelkezhessek vele, és a teljeskörű irányítás az én kezemben legyen. Ha elfogadják a feltételeimet, garantálom, hogy „eltüntetem” a nyilvánosság elől. Hallgatom, mit mondanak, a döntés a kezükben van.”

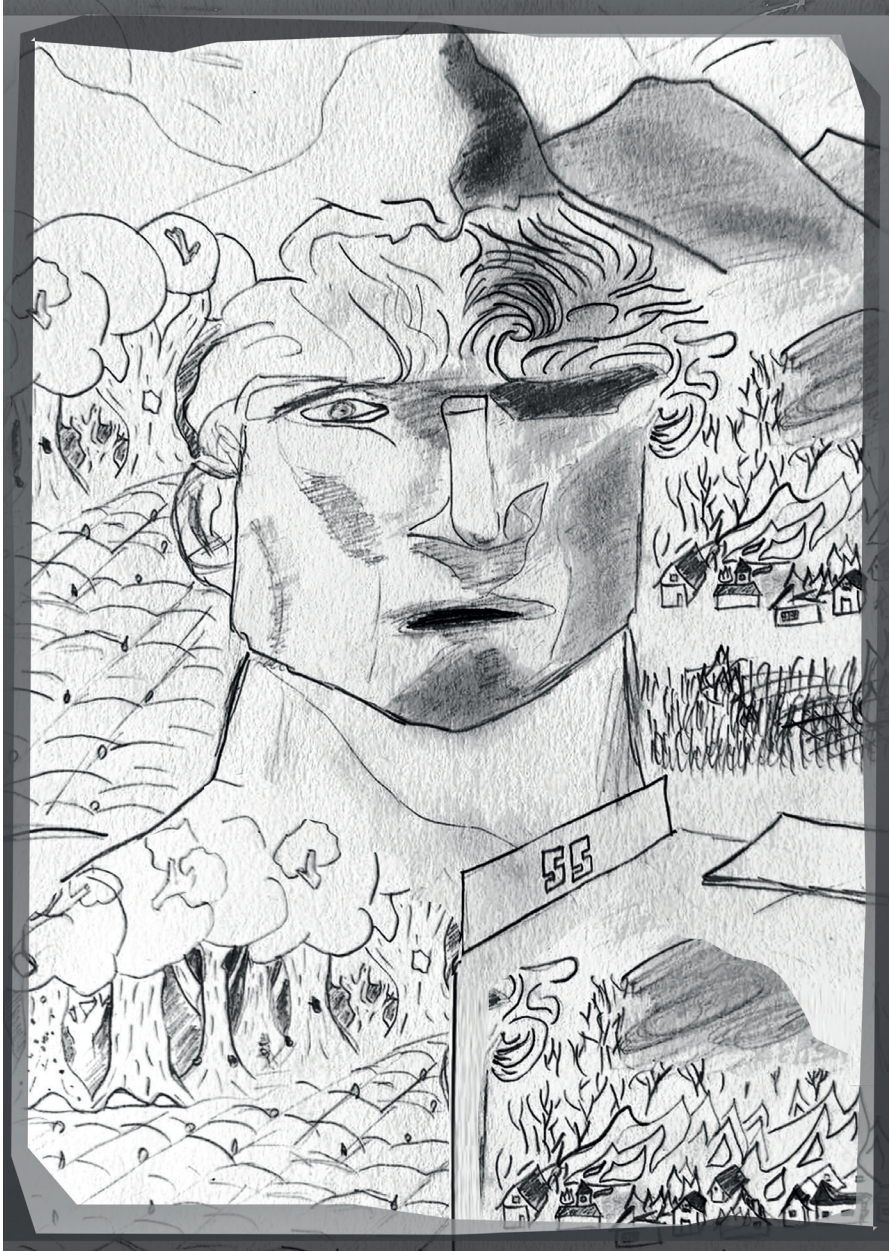
A parancsnokom ezt válaszolta rá:

„-Rendben, Gabriel Golden kapitány, a feltételeit elfogadjuk és a kezébe adjuk Retriw Dark sorsát! Sok sikert és gratulálok az új rangjához, parancsnok!”

Elmentem a főbázisról, és egyből dolgozni kezdtem Retriw Dark ügyén, próbáltam minél hamarabb megtalálni. Végre visszatértem a valóságba, és elkezdhettem dolgozni azon, amin már rég fáradoztam, hogy letegyem az első alapkövet az Arany Csillagoknak, így hát lassan elkezdtem dolgozni a számítógépemen. Legalább egy hónapomba telt, de végre megtaláltam Mrs. Dark tartózkodási helyét, Goldbergben tartózkodott, az északi oldalán az államnak.

A leghamarabb induló vonatra felszálltam, és elindultam az új kalandom irányába, Goldbergbe.

IV. nap vége

KIS VALÉR

Kis Valér a nevem, nem is lehet más,
Hobbim a történelem meg az olvasás.
Bár az alkotásban nem látszik egészen,
De mérnöknek tanulok, és a matekot is értem.

Salgótarján hegyeiből buszoztam le délre,
És a Vak Bottyán János iskolába járok én be.
Lehet, hogy ismertetőnek a verses forma túlzás,
De egy tizennyolc évesnek kell ennyi gyakorlás.

KIS VALÉR ÜBERMENSCH

Ipsit, íme, a birkák közt futa
Ő, kinek otthona édes Baktria
Élte a tanyán volt, nem lehetett baja
Ezer éve nem ül már családja a lóra

Ott nőtt ő fel, hol éled Perzsia
De nem volt ám ő olyan mint szomszédja,
Arca fehér volt, olyan mint a muszka
Arany haja volt, és sok ember csodálta

És bizony csoda, madár se jár oda
Hol maga Ipsit az idejét múlatja
Sok ott a jószág, sok ott a marha
Tartja még a szegényt a Munkások Országá

Ámde azon ország most támadás alatt
A tanácsországban már a kút is kiszáradt
Úgy monda a gazda: volt ez 41-ben
Búgó vasmadár robot a fellegekben

Toborzó! Toborzó! Kiáltják sokan
Ismerős a nyelvezet ez idegen szóban
Apja beszélt így, ki otthon nem lakol
És anyja szólt hasonlón, ő ibolyát szagol

Fémédényt viselő legények siettek
Kis fémcsikóikon a farmokhoz értek
Robbantgatva keréken gurult az az állat
Gazdáik közt örül sok hogy e helyen megállhat

Heyhoo! Én kőmvet schokk vízer
Ipsit szíve úgyszint ver
A folyót követvén értek tehát oda
A legények kik közül egy Ipsitet nógatta

Szép ez orcája, mondta hát a baka
A parancsnok felé menjen Ipsitnek útja!
Ipsit bár, szegénye nem akarószik
A bakák azt is mondják, hogy csak vakarószik.

Beküldék a bakák őt a tábornagyhoz
A tábornagy kímérten hozzáér vállához
Igaz fajbéli vagy, elvitettek haza
Gyерünk, testvér, pattanj fel a marhavagonra!

Mit sem tehet Ipsit, felpattan hát arra
Az ő hátát most már két gárdista fogja
Mi lehet ez hely? Akár egy faláda

Csakhogy a kence helyett én vagyok tartalma
Tevé hát le fejét Ipsit, álomba szenderül
Oda feküdt le ő, hol amúgy csakis a széna ül
Olyan sokat pihent Ipsit, észre sem vette
De pár perce a fadoboz már meg volt érkezve

Az állomás nagy kővén négy ember állt meg
Úgy festett, várták már, mikor jön már meg
Bevezették hát őt az épület ajtaján
Az ajtó fölött Berlin szöveg függött karakán

Az ajtó után Ipsitet sötét gép várta
Az irányt ő a gépbe beleülvén látta
Benne ült egy másik, egy férfit látott
Kelyhes József méltóság volt az, aki bent volt.

Kunyhósi Nemes úr megbízotti voltak
Mindazok, kik panasz helyett válaszokat vártak
Ipsit a kérdést hallva nem tud válaszolni
Nem tudja hogy mi van, nem bír levegőhöz jutni

Hol vagyok én? És miért vagyok itt bezárva?
Nyugodjon meg kérem, nincsen semmi baja
A meghallgató tanács egy kis türelmét kéri
Míg a kedves személyzet önt oda nem kíséri
Lassan ám, de biztosan oda is ért Ipsit
S ez a tanács mi szép, a jó mindenit

Egy palota előtt állott meg kocsival a Kelyhes
Azt mondta, bent várja őt Kunyhósi Nemes
De Ipsit belépvén most csak kapkodott
Nem bírta felfogni mindazt, amit látott

Egy gyönyörű leányt lát a lépcsőn lejönni
Ekívül senki sem tudta így lekötni
A pásztort, ki tegnap még marhákat számlált-
Most viszont a komolyak közt látja meg a csodát

Nemes úr ugyanis prezentálta magát
Ember nem láthatott még egy oly komát
Sötét szeme szokás szerint hunyorítva volt
Szája vége valahol a füle táján folyt

Rhettentő nagy nap ez, kedves én uraim
Merht ez az illető itt nem is akárhkim
Hanem az én fajom, és Wéhrrrokonom
Ha rhokonom vagy, Nemes is vagy,
mehrt azt én akarom!

Megdöbbenve nézett rá a teremben mindenki
Kelyhes úrnak a foga látszott a mosolyától már ki
Szól hát a tanács: Előhre ezzel isch!
Kezdődjék hát el a Nemes küldetés!

Ipsit az emeleten egy szobát kapott
Mely a városra fentről kilátást adott
Nemes úr később majd beszédet mond
Megjelenni Ipsitnek nem is lesz nagy gond

A nézőtérén ült már Ipsit, de melléje ültek
Fekete urak, velük nagy fekete ügyek
Holmi ocsmányság volt a szavak közé rejtve
De Ipsit azt az akcentustól nehezen értette

Pár percen belül Ipsit reszketni kezdett
Mert érezte: valaki pár szót hozzá intézett
Úgy hallotta, párról szolt a bizonyos csevegés
s hogy a pároknál mi kellhet, az az egyetértés

Na de mi jó is ez? Miért releváns a téma?
Hisz Ipsit szívét semmi leány még meg sem forgatta
Azaz mégis, az az egy, ki a tanácsban volt
De nem lényeg, a beszéd már javában folyt

Ipsit megint csak nem sokat értett
Az akcentustól a sok szóból egy kuszaság lett
Olyanról beszélt Kunyhós, amiről nem hallott
Az áriázó ember már majdhogyanem halott

Mily ária? Mily haború? Mily népben annyi bú?
Nem értem miért e sok nép egyszerre szomorú
És mi harcos, mi hősies mégis a haza
Hogy áriázó énekes hát annak minden tagja?

Kunyhós úr egyszerre csak reám mutatott
Egy mozdulattal engem színpadra szólított
Ott álltam, a nép tapsolt, semmit sem értettem
„Ő az igaz ária” hangzott el felettem

És egyszerre az a lány ott termett mellettem,
S átfogta karomat csak úgy kellemesen
És ujjongott, tapsolt, éljenzett a nép
Kérdezi az ember, hogy lehet tovább még?

A szívem zakatol, akár a faláda
Mely elhozott engem ebbe a városba
„Nézd, hogy szeretnek!” mondja a leány
És szívem szakad meg, hogy nincsen akadály

Hogy nincsen oly szabály,
mely egyszerre megfogja
Hogy hány fajta nép és emberek csoportja
Volt a tömegnek számának legfelsőbb foka
De intett egyet Kunyhós és leültünk a padra

Miután lementünk, a lány énvelem maradt
s a padok között mellettem még helye is akadt
De mindeközben én, mint éretlen paraszt
A sok érzelem, sok szín egyszerre megfagyasztt

Ezután Ipsit az ágyából kelt
És lent az ágya mellett egy tálcát lelt
Melyen étel, ital, és sok sok édesség
Volt, de az ízükben nem volt békesség

Keserű a szőlő, a kis kenyér, a körte
Savanyú a narancslé, vagyis annak nézete
Benyit hát egy fehér ruhás, meg meri kérdezni
Hogy jó-e a reggel, jó a keserű lét inni?

Ipsit az ágyából bosszúsan kelt fel,
A fehér köpenyes embertől már nem is köszönt el
De várja már őt lent egy hivatalos csapat
Úgy látszik a társaság valakiket avat

Mi a gondnak okja? Kérdezte Ipsit
De a hivatalnokok már rángatják kezit
„Íme mi szokásunk szerint számítunk reátok
Mai naptól férj és felesége vagytok”

Ipsit akkor látta, ott van a lány is
Kit népies ruhában tartott meg a grádics
Nem értette Ipsit, hogy mi van most övele
Azt gondolta, ő most már életének fele

Mert a másik felét, azt a lány adja
Pedig neki Ipsit a nevét sem tudta
Ő picit mosolygott, a lány is utána
Ipsitnek egészen teljes volt világa

Furcsa volt egészen a ceremónia
Ipsit mikor kelt, már dúlt az éjszaka
És a menyegzős esemény is éjszaka volt, tehát
Ideje volt eltölteni a nászéjszakát

A házaspárt katonák a szobához kísérték
Kicsit sem gondolták, hogy a magány az érték
Főleg ha az ember nem egyedül él
Hanem ketten, mint két fél életük elején

Bent egy nagy ágynál már bezárták őket,
A szobának lakatja kattant is egyet
Elmenvén azt mondták, éljen a német föld
De utánuk a szobában úrrá lett a csend

„Frida az én nevem, és téged hogy hívnak?”
Mondta a lány ezt ő férjének-urának
„Ipsit vagyok, de nem idevalósi”
Ennél bénább dumát nem nyöghetett volna ki

De minél többet mondott Ipsit, úgy jobb hangulat
Vehette a csendtől át mégis az uralmat
A lány is beszélt sokat, de ő norvégul beszélt
Mégis a félreértés nem jelentett veszélyt

A kettejük nyelve pedig szépen lassan
Rokonyelvekből egy nyelvvé váltak halkan
És Frida egyszerre elálmosodott,
Ipsit is érezte: a nap lenyugodott.

Attól fogva Ipsit értette a dolgát
A feladata mostantól már szolgálni a hazát
És kunyhós beszédeire már ketten mentek
Frida és Ipsit mindig egymás mellé ültek

Minden beszéd után Ipsit egyre bátrabb volt
Igen, ő erős, benne ősök vére folyt
És köteles mostantól a katonát szolgálni
Ki Kunyhós szerint életét áldozza neki

De bármily kemény lehet a haza elvárása
Oly szelíden bánt vele élete társa
Idejük nagy részében utaztak és éltek
Normandiában a partokon is henylétek

Gyakrabban látott ez a házaspár kamerát,
Mint az egész ország a napnak sugarát
Bár Ipsit először azt mondta rá: gémeskút
Frida mondta meg neki, hogy mikrofonos rúd

Amerre csak jártak, a furcsa nyelvű tömegek
Láttukra autójuk mellé özönlöttek
Maguk mögött megtűrve a német katonákat
Éltették, csodálták az ő fajtájukat

A svájci Alpok gerincén is járt a házaspár
Sielve telt mézes hetük a vége felé jár
De éjszakánként Frida elmegy valahova
Gondolkodik Ipsit, hogy mi ennek az oka

Egyik este Ipsit követi Fridát
De ez a nő ki sem nyitja a ház ajtaját
Hanem ügynökökkel beszél:
„Sietnünk kell” – mondják
„A mi vezetőknek kegyetlen, de türelmes osztrák”

Ipsit szíve zavart és nem bír aludni
Másnap ott van Frida is, jó reggelt kívánni
Mégis Ipsit örül, mert ajándékot kapott
Egy német juhászkutya az udvaron csaholt

Azért, mert barna vagy, Bruno lesz a neved
Mellettem ne félj, jó lesz a kedved
Frida is kijött a ház elé vajon
Gondolkodik: „Kutyát kaptál, de milyen joggon?”

„Tán szülinap van, vagy eltévesztettem?”
“Nem ismerem múltadat, én igazi férjem”
Igazi, mi? Persze – gondolja ezt a férj
Mi dolgod lehet este, hogy elmondani félj?

Aznap Ipsit egyedül a kutyáját tanítja
Békéje csak vele van, s azt mint szivacs issza
Mert nem férhet meg az az ötlet a fejében
Hogy Frida lelke mostantól nem lenne lelkében

A háztól elvándorol egyre csak messzebb
Az Alpok másik oldalán száll ő egyre lejjebb
Hol a levegő nem oly hideg és nem oly fagyasztó,
Frida mellett lenni már így is könnyfakasztó

Frida pedig keresi és keresi a férjét
De az égnek nem találja ő másik felét
Végül az örök is látják a nagy bajt
Frida motorszánjukkal a férje után tart

Kunyhós úr belátó ötlete eredménye
Hogy Ipsit ruhája az tele van már szöve
Nyomkövető fonallal és könnyed huzallal
Fel lett öltöztetve technológiával

Frida ennek hála megtalálja férjét
Örül, hogy az a hóban nem lelte meg vesztét
Brunóval játszik gazdája boldogan
Botot dob el neki, azt hozza untalan

Frida ezt meglátván ordítva rohan
Férje felé, s ledönti. Ott vannak a hóban.
Brunó pedig – jó kutya – már támadott is volna,
Ha Ipsit intó hangja meg nem zabolázza

Mit csinálsz itt, férjem? Mit képzelsz te vajon?
Azt gondolod, csatangolhatsz,
és hogy ezt én hagyom?
Hát milyen férj az, ki mézes hetein otthagya
Feleségét, a párját őrei sorsára?

Igaz férj, igaz férj, még hogy én ott hagylak
 És mi az, mit te teszel, míg az állatok hallgatnak?
 Minden éjjel figyelem, lassan már egy hete
 Hogy kérdezem, most Frida mosdóban lehet-e?

Mert bizonyos. hogy nekünk,
 kik legjobbak vagyunk
 Sem mehet csak esténként oly nagyon hasunk
 Na, bökd csak ki, ki vele, mondd el, hol voltál
 Készségek vagyok hallgatni, mit eddig elhallgattál

Csak nem lettél hős, te ázsiai paraszt?
 Most miért van az, hogy ennyire nyomaszt
 mit csinálod, mit merek. Az éjnek évada
 sajnálom, úgy tudtam, hogy az magánszféra

Ipsitnek elméje most már emlékezett
 És felidézte azt, mikor a feszélyezett,
 Kemény szív a szívekhez nem vezethetett
 Bár dühös volt Frida rá, kiterítkezett

Frida, én Fridám. Hogyan is kezdhethetném...
 Amióta lábamat hozzátok betevém
 Azóta a szívem az csak miattad dobog
 És az akár a gyertya – émszítően lobog

Mellette minden percben olyan érzés lenni,
 Mintha a nagy tömeg kezdene énekelni
 Mintha a két ember olyan egyben volna,
 Hogy úgy jöttek létre, mint dió és a héja

És egyszerre a világ egy teljességgé válna
 Mert a te mosolyod oly értékes és drága
 Hogy bizony te érted érdemes még élni
 Még akkor is, ha minden már engem kezd bántani

A fiú térdre rogyott. Nem bír védekezni
 Amit mondott, tény, nem fogja visszavonni
 És talán akarja, mégsem teheti
 Mert ezt próbálhatja, nem tudja tagadni

Férjem. Én becses férjem, mondok valamit
 Az én szívem énbennem is érez valamit
 Az nem más, mint félelem, vagyis azzá lett
 Mert idegen vagy, s nem segít ezen semmi tett

Mert én bár norvég vagyok, nem lehetek árja.
 Az én családom ugyanis a rendszer áldozata
 Feldúlták a házunkat sok évvel ezelőtt
 S bár én megmaradtam, lelkeim összetört

Bár akartam, próbáltam, nem menthettem meg
 Azokat, kikkel a tömeg már sortűzzel végzett
 Csak én maradtam meg és meg is kell maradjak
 Hogy családom sorsáról később tanúskodjak

Mert én mondom neked, Ipsit, ennek vége lesz
 És aznap minden szabad nép ünnepelni kezd
 Mert látja, hogy mi itt folyik
 az egyszer sem igazság
 És bűne olyan sok, hogy porig kell tapossák

Nem érzek én semmit és ez a mentesség
 Hozzád bizony nem köt más, csak a kötelesség
 Mert kötözve lettünk ám mi ketten össze
 De a kötelet kettőnk közt nem a szív kötötte

Ipsit feleszmél, szeme égnek néz
 Gondolata mindent már csak feladni kész
 Mondanom se kellett volna, -gondolta a fiú
 De mindegy már, őt így is ette, rágta már a bú

Attól kezdve minden beszéd magányosan telt
 És minden éjjel kiment Frida,
 az még hosszabb lett
 Nincsen már értelme semmi jónak sem
 Nem erre volt hivatott az emberi nem

Azt gondolta, ez család, nem lehet igaz
 Az én népem győztes, minden háborúja az
 Enyém kell, hogy legyen, ez az igaz sors,
 Így rendelte a világ, mégis orrom alatt bors

Brunoval a béke már az egyetlen menedék
 Hol nem látja Frida hamis tekintetét
 Mert úgy érezte, egyszer elfogyasztja az aszást
 És várta, hogy mikor jön már érte a kaszás

Hogy egy legyen eleivel és egy legyen vérével
 És ne legyen már többet a csalfa hitekkel
 Nincsen más út előre: szólítja a munka
 A filmiparban előretör vele a propaganda

De utazik, menni kell ide meg oda
 Egyszer a Krupp gyár, aztán meg a Skoda
 Fridának pedig el nem tudta mondani
 Félt hogy a könnyek fogják visszatartani

Döntöttem. Ez vagyok. Nincsen akadály
 Nincsen már korlát és nincsen már szabály.
 Nem félek már, és nem is utállak
 És nem is szeretlek már, egyenest imádlak

Ez itt az én formám, ez az emésztődő
 Talpig árja fajú büszke lókötő
 Imádlak, dicsőítelek, téged fájdalom
 Te vagy a jelenem, legyél életem halálom

Mert itt vagy most, és tegnap is voltál
 Legyél hát itt holnap is, üdvözölt vagy már
 És szólítnak a népek, és a sok nemzetek
 Hogy értük vért ontva én a seregbe belépjek

Éljen a Nemes! Éljen a rendszer!
 Éljen, ki politikus, éljen ezerszer
 És éljen a hadsereg, éljen a pusztítás
 Legyen hamis béke helyett igaz népirtás

Először a fiú hát a filmiparba ment
 A filmek hatására már igazi csillag lett
 De nem maradt sokáig, a keleti frontnak
 Előterén mozgott, és forgatott magának

Nem is telt már sokba, a sereg lett otthona
 A férfinék ki a fronton idejét múlatta
 Ostlandon volt ő, a keleti gyepekön
 A bevetési csoportokkal előretörőn

Bruno is követte, de csak a háta mögött
 Nem érezte jól magát a fegyverek között
 Hol semmi zöld semmi szép, csak feketeség
 és emésztő büntudat van, az a mindenség

De amíg nem harcolt, addig csak jó volt
 Filmesekkel mindig a sarkában gyalogolt
 De felhagyott már ezen régi hőbortjával,
 Mert a kameráknál találkozott régi önmagával.

Hopp egy seb, zúzódás, itt egy ujjkőröm
 Minden támadás csak egy újabb öröm
 Ujját is, bal szemét, sok dolgot veszített
 Propaganda filmekben már nem szerepelhet

Csak egy dolog lehetne ez embernek szívében:
 Hogy mily sokat veszíthet még az életében
 Mert nem játék, nem tréfa a bálványimádás
 Akkor sem, ha a bálvány maga a sorvadás

Mert az kinek Istene a fájdalom, szenvedés
 Védelmére egyik parancs sem jó érvelés
 Mert aki önszántán bálványt istenít
 Az nem látja de mi lehetne is, mindent elveszít.

Ostlandon kietlen helyen lelt halált
 A férfi, ki amíg élt, nem ismert határt
 Egy Lett SS légiós maga lőtte le
 És csak kutyája miatt tudjuk, hol van nyughelye

Ismeretlen katona
 ?-1944

KISS ROLAND

Kiss Rolandnak hívnak, Gyöngyösön élek és 15 éves vagyok. Eddigi életem nagyobbik felét Ukrajnában, Kárpátalján töltöttem, a háború miatt telepedtünk át Magyarországra. A gyöngyösi „Berzébe” járok, informatikát és matematikát tanulok. Szabadidőmben legszívesebben rajzolok vagy animálok, így jól megvagyok a művészettel. Már korábban is készítettem kisebb-nagyobb animációs filmeket, de sosem osztottam meg senkivel. Most, hogy van lehetőségem kibontakozni, és segítséget is kapni szakemberektől a munkámhoz, így már nincs akadálya, hogy az olvasó elé tárjam gondolataimat, munkáimat...

KISS ROLAND A FÉNY ÉS AZ ÁRNY ÖRÖKSÉGE

Élt egyszer egy ember, akit William Bennetnek hívtak. Hihetetlenül intelligens volt már gyerekkorában is. Amint betöltötte a tizennyolcadik életévét, tudósként kezdett el munkálkodni. Sikert sikerre halmozott élete folyamán. Volt egy csinos barátnője, akinek meg szeretne volna kérni a kezét... Azonban egy „kutatása” nagyon rossz fordulatot hozott, épp egy frissen felfedezett több száz éves fekete anyagot próbált megvizsgálni, csak épp nem tudta, hogy nagyon mérgező és veszélyes az az anyag. A tudatlanságáért az életével fizetett, vagyis a munkatársai ezt gondolták. Azonban nem így lett. Az anyag hatalmas kínokat okozott Williamnek, és megmérgezte a lelkét is. Teletöltötte sötétséggel és gonoszsággal. A teste megfeketedett és különleges képességekre tett szert. Ezek után az emberiség riogatásába kezdett és elnevezték Vinsmoke-nak.

1. fejezet „A fény az alagút végén”

A főgonosz már rengeteg ideje tartja rettegésben Valentine városának lakóit. Minden nap az árnyékait használva telítette el az utcákat gonoszsággal és félelemmel. Azt hitték a városlakók, hogy már nincs remény, de ekkor a semmiből megjelent egy fényes férfi, aki megnyugvást hozott a lelkükbe. Az idegen meglötte Vinsmoke-ot, aki kivédte a támadásokat és szóban reagált azokra:

- *Te meg ki vagy? És miért próbálsz megtámadni engem?*
- *Én Photon Blaze vagyok, a jó megtestesítője és a gonoszság ellensége.*

Ezen szavak kimondása után gonosztevőnk támadásba lendült, árnyékaival próbálta elkapni a hőst, de az kitért a támadások elől. A városlakók, akik látták az eseményt, ujjongva tapsoltak.

- *Te vagy a jobb! Hajrá Photon Blaze! –kiáltották kórusban.*

Ettől Vinsmoke csak még idegesebb lett. Árnyékparipákat idézett elő, és azzal támadta meg a hőst, aki nem számított erre. Ezek el is találták, ami nem esett jól hősünknek, aki válaszként egy hatalmas fénysugárral vágott vissza, és ez a támadás telibe találta Vinsmoke-ot. Szerencséjére még időben védekezett, mégis súlyos sérüléseket szenvedett. Így gondolkodott: - *Ez így nem jó. Túl erős. Jobb lesz, ha meghúzom magam az árnyékban kicsit, és kifundálok valamit.*

2. fejezet „Az új veszély”

Vinsmoke menekülése után a városlakók megnyugodtak és örömmel fogadták, ünnepelték megmentőjüket. Ettől Photon Blaze is boldoggá vált és örömmel válaszolt a városlakók összes kérdésére.

Eközben Vinsmoke egy elég fura és ijesztő helyre ment, sötét volt és borzasztóan hideg, ami még őt is megborzongtatta. Ekkor rémisztő hangokat hallott, suttogásokat és kisebb zajokat. Körbenézett és az árnyékaival próbálta átszemlélni a terepet, de valamiért nem tudta előhívni őket.

- *Miért nem történik semmi? Egyáltalán nem értem... - gondolta kétségbeesetten.*
- Ekkor egy hang szólalt meg:
- *Ez miattam van!*

Vinsmoke hátat fordított, és meglátott egy ismerős alakot.

- Hát te vagy az? Már mióta kereslek, Commander! Visszaadnád az erőmet? Meg beszélhetnénk rendesen? - kérdezte, és Commander válaszolt:

- Örülj, hogy nem vagy halott, és inkább azt mondd, hogy miért kutakodsz utánam?

- Csak segítséget szeretnék kérni. Gondolom, hallottál már az új szuperhősről, Photon Blaze-ról.

- Igen, hallottam - felelt a kérdésre -, de ne is folytasd! Gondolom, őt sem tudtad legyőzni. Mint az előzőket, akikhez túl gyenge voltál.

- Ne csináld már, tudod, hogy ők nemcsak az én ellenségeim voltak, hanem a tietek is. Most utoljára hívd össze a csapatodat! - kérte meg Vinsmoke Commandert.

- Most az egyszer, megértted? Akkor hívom Loop-ot és Green Day-t.

- Köszönöm! Miután összehívtad őket, egy-két hét múlva támadunk!

3. fejezet „A hősök együtt”

Miután Photon Blaze válaszolt az összes kérdésre, az emberek közül előjött néhány igen furcsa alak, akik ezt mondták:

- Látom, csapatunk új taggal gazdagodott. Üdv! Az én nevem Astronot, ő itt Quickstrike.

- Hello, én Photon Blaze vagyok, és egy másik univerzumban születtem, a C137-ben. Egy fekete lyukon kerültem át ide, és már egy éve járom az űrt.

- Wow! Hát ez aztán elég érdekes bemutatkozás volt. Mi földiek vagyunk! - mondta Astronot.

- Ez így van! - helyeselt Quickstrike.

Amikort Astronot és Quickstrike találkoztak, még senki sem tudta, hogy szupere-rejük van. Quickstrike bankárként dolgozott, mert félt, hogy az emberek rettegnének tőle, ha megtudnák, milyen ereje van. Astronot csillagász volt, szintén a félelem miatt választotta ezt a szakmát. Egy nap Astronot elment a bankba, hogy pénzt vegyen ki. Ekkor találkozott Quickstrike-kal. Pont ezen a napon néhány rabló ki akarta rabolni a bankot, és le akarták lőni a biztonsági őroket, de Astronot képessége miatt a bankban lévő összes ember és tárgy lebegni kezdett. A rablók megjijedtek, mivel sosem láttak még ilyet, de egyszerre csak minden visszaállt az eredeti állapotára. Mivel a rablók vezére nem volt más, mint Commander, aki a képességével gátolta az Astronotét.

- Lőjjétek le! - ordította el magát Commander, de mikor épp lőni készültek volna, a fegyverek már nem voltak a kezükben. Mikor oldalra fordultak, meglátták Quickstrike-ot a fegyverekkel a kezében.

- Ezekkel nem szabad játszani! - ordította, és abban a pillanatban eltűnt a szemük elől. Megértették, hogy Quickstrike sem egy hétköznapi ember. Menekülni kezdtek. Commander otthagya társait, és elmenekült a csatornába. A többieket elfogták. Quickstrike-ot és Astronotot nagy hősként ünnepelték. Ők meg innentől kezdve együtt üldözték a gonoszt.

4. fejezet „Az első találkozás”

Photon Blaze bemutatkozása után még feltettek néhány kérdést:

- Valóban a C137 univerzumból származol? Milyen ott az élet? Hasonlít az itteniehez?

- Nem tudom megmondani, mivel még nem tudom, milyen a Föld az én hazámhoz képest, de annyit már látok, hogy több az élet és a jószág.

Miközben a hősök csapata ismerkedett, addig a gonoszok is gyülekeztek. Vinsmoke és Commander összehívta Loopot és Green Dayt, habár ki nem állhatták egymást. Ennek ellenére meghallgatták, mit mond a másik.

- Mit akartok már megint? - kérdezte Loop.

- Remélem, valami fontos! Mert ha nem, én itt verem össze ezt a sötét barmot! - öröngözte Green Day.

- Oké, fogjátok be mind! Azért hívtalak össze titeket, mert meg kell állítanunk ezeket a hősöket, míg lehet, és nem lesznek még erősebbek, és még többen! - törte meg a zajt Commander. Elmondták a fejleményeket Vinsmoke-kal, és várták a választ. Először Loop szólalt meg:

- Engem ne tartsatok fel ennyi hülyeséggel! Vinnyomi mindig ilyen gyenge volt. A bolhából is elefántot tud csinálni, állítom, hogy harmatgyenge volt ez a hős is. Ha én lettem volna ott, biztos nem élne már! Szégyent hoz a gonosz szóra!

Vinsmoke ingerülten válaszolt. Nagyon ideges volt, és nem gondolta át, mit is mond:

- Akkor menj, és nézd meg magadnak, milyen érzés, mikor átlőnek egy fény sugarral! Nem kellemes, megsúgom!

- Rendben, megyek! Gyere, Green Day, pusztítsuk el őket!

- Ne parancsolgass nekem! Nem vagy a vezetőm, csak azért megyek, mert akarok!

El is indultak. Commander megpróbálta megállítani őket, de rá sem hederítettek. Kis idő múlva megérkeztek a városba, és lesben állva tervezgették, hogyan is végezhetnének a hősökkel. Úgy döntöttek, hogy egyszerűen nekik ugranak. Loop indult el először és erejét kihasználva öt másodpercet megjósolt a történésekből és átírta azt, hogy nekik kedvezzen. Green Day elkezdett penészt növeszteni a hősök felé, de Photon Blaze felégette, megsemmisítette azt. Quickstrike fénysebessen körülnézett a környéken, és megtalálta Green Dayt, aki még mindig növesztette a penészt, de most Quickstrike köré, mint egy óriási futóhomokcsapdát. Quickstrike tudta, hogy ha hozzáér a penészhez, neki befellegzett. Szerencséjére Astronot segítségével sikerült kiszabadulnia a csapdából. Loop tovább cserélgette a történéseket és a sorsokat. Egyszerre csak Astronot mögé került, aki nem vette észre elég hamar, és megsebezte. Quickstrike Loop után eredt, akit el is talált. Súlyos sérülést szenvedett. Photon Blaze Green Day után sietett, de nem vette észre, hogy a penész már őt is elérte. Egyszer csak gyengülni kezdett, és vért köhögött. A penész belülről kezdte felfalni. Hiába gyógyította magát sugaraival, egyre intenzívebben emésztették. Dühében nekirontott Green Daynek és egy sugárral átsütötte őt. Quickstrike odafutott, hogy segítsen Photon Blaze-en, de egyszer csak pofára esett, és nem értette, mi történt. Viszont lassan rájött, hogy nem véletlenül esett el, hanem megfosztották a szupererejétől. Ekkor meglátták Commandert és Vinsmoke-ot. Photon Blaze nem hitt a szemének, mikor meglátta Vinsmoke-ot. Egyszerűen megdermedt a látványtól.

5. fejezet „Végjáték”

Most, hogy minden hős és gonosz megjelent, már mind tudták, hogy elkezdődött a végső összecsapás. Vinsmoke bosszút szeretett volna állni. Ezért Photon Blaze-t vette célba, amíg ők csatáztak, Loop Green Day-jel Quickstrike nyomába eredt. Loop próbálta úgy intézni a történéseket, hogy Green Day meg tudja sebezni, de Quickstrike szupersebességét sehogy nem tudták utolérni.

Ekkor Astronot is beszállt a csatába, és erejével a gravitációt teljesen átszabva falhoz nyomta a két gonoszt, akik még mozdulni sem tudtak. Szerencsájukra megjelent Commander, aki segítségével Green Day el tudta kapni Astronotot, akinek penészt növesztett a testére, ami megmérgezte és elkezdte felfalni. Amikor már azt hitték, hogy meghalt, utolsó erejével még egy kocsi dobott Green Dayre, aki azonnal kilehelte lelkét. Loop rettentő haragra gerjedt barátja elvesztése miatt, és Quickstrike után indult Commanderrel.

Eközben Photon Blaze és Vinsmoke élet-halál harca megrettentette a város lakóit, akik sikoltozva és sírva menekültek, hogy ne érje őket bántódás. Photon Blaze a Green Daytől kapott sebesüléseivel még rosszabb állapotba került. Így Vinsmoke dominált a harcban, megrészégitte az erőt, és nem vette észre, hogy ő is komoly sérüléseket szenvedett. Quickstrike próbálta Looppal felvenni a harcot. Szupersebességével néha meg tudta sebezni az időtörő Loopot, de ő is kapott elég sok ütést, amikor is egy nagyon erős találatot vitt be Loopnak, aki elesett, és vérzett. Ekkor megállt, hogy végezzen vele, de látta, hogy Commander túnt fel a sötétből, aki megfosztotta az erejétől.

Loop egyből reagált a történésekre és hogy Quickstrike ne tudjon se harcolni, se elmenekülni, eltörte az egyik lábát. Ezek után Loop és Commander is Photon Blaze után eredt. Photon Blaze már a bukás szélén állt. Amikor meglátta mi történt a társaival, menekülni akart. Azonban Commander megjelent és megfosztotta őt erejétől. Mindenki azt hitte, hogy a hősök ezzel elbuktak, de Quickstrike a hatalmas fájdalomai ellenére utolsó erejével még teljes sebességre kapcsol, kiűtötte Commandert és a figyelmetlen Loopot is, de sajnos ez már túl sok megterhelést jelentett szervezete számára, amit nem bírt, és összeomolva, a földre esve meghalt. Vinsmoke, nem törődve a történésekkel, folytatta a harcot és hangos szavakkal hergelte az utolsó hőst:

- Na, mi van??? Csak ennyit tudsz? Látszik, hogy nem tudod, milyen egy igazán erős férfi ellen harcolni!

Photon Blaze döntött, és azt gondolta: *- Már csak én vagyok, ha bele is halok, de nem hagyom, hogy a gonoszok győzzenek!*

Photon Blaze végső csapást mért rá. Bár tudta, hogy a teste nem fogja kibírni, de mindent megtett azért, hogy társain bosszút állhasson. Hangosan ordította:

- Az utolsó fegyverem: EZER NAPKELTE FÉNYE!!!

És egy, a városnál is hatalmasabb fénysugarat bocsájtott ki magából, csakhogy Vinsmoke a legerősebb védekezését használta, az árnyak bolygóját, ami minden fényt elnyel. De ezt még senki ellen nem kellett bevetnie. Ha azonban most nem használta volna, biztos, hogy meghal. Photon Blaze lassan a földre szállt, és közben elbukott társaira gondolt:

- Köszönök mindent, és sajnálom, hogy nem voltam elég erős a győzelemhez...

Vinsmoke az ájulás szélén állt, de tudta, hogy már csak egy ütés maradt hátra, ami eldönti a csatát. Hangos nevetésbe kezdett és így szólt a bukott hőshöz:

- Te bolond! Miért nem érted meg, hogy a gonoszság verhetetlen, és se te, se más hősök nem tudják legyőzni azt?!? Ha minket le is győznének, a világot akkor sem tudnátok megtisztítani a romlottságtól... A világ már velejéig romlott.

Eme szavak kimondása után megadta a kegyelemdőfést a hősnek. Vinsmoke körbenézett, meglátta elbukott társait, és ördögi mosollyal arcán elsétált, mint az egyetlen élő gonosztevő...

MÁRKUS PETRA

Márkus Petra vagyok, a gyöngyösi Vak Bottyán tanulója, közgazdaságtan szakon, de a művészetek vonzottak mindig is, érdeklődésem efelé fordult már egész fiatal koromban. Elsősorban rajzolással foglalkoztam. Ezért is jelentkeztem erre a programra, mert megtetszett a Robi elmondása alapján. Itt úgy sejtettem – és valójában jól ráéreztem – nagyobb rálátást kaphattam a grafika, a képzőművészetek, de az irodalom és hangok világából is. Az elmúlt időszakban egy igen kedves kis közösséggel együtt alkothattunk. És ez jó volt. Nagyon jó.

MÁRKUS PETRA**AKVÁRIUM**

Az üvegen túli vízben
Halak merülgetnek egy bezárt részen
Úszott körük ismétlődve forog le
Megunthatatlanul, szédelegve.
Mindig ugyan az az áramlat
Változást nem keresve száguldanak

Egy van teljesen elkülönülve
Magában maradt, így hát gondolatai előtörnek
Most nem szabad tőlük megijednie
Bár ezek mintha émelvítőbbek lennének
Gondolatai hagyhatnának egy kis szünetet
Mert némelyik előcsalja a könnyeket
A hal azt hiszi, egyre fogy a levegője
De ez csak a félelem általi örület része
Pikkelyes tekintete rám szegeződik
Szemeiben fáradtság tükröződik

Most gondolatai a múltba rántják
Ott találja a legtöbb szálkát
Magához sose fordult megértéssel
Múltját csak ez borítja be sötétiséggel
Emlékei mind csak megszépülnek
Menekvésként ezekbe mélyülhet

Volt ő már hínárok közötti parton
Úszott a naplementés égbolton
Társaival ugrottak a vízből
S kagylók meséltek neki a mélyből
A buborékok mit kifúj egyre csak szűkülnek
S fojtogató érzése megint csak előtűnhet

SZABÓ BENCE

Szabó Bence vagyok, a gyöngyösi Vak Bottyán tanulója. Boldogon élek, s már 17. éve töltöm itt a Földön. Informatika szakon tanulok, így gyakorta programozatok vagy készítek valamit számítógép segítségével, de emellett szívesen rajzolgatok vagy sportolok a barátaimmal. Mindig is szerettem a művészeteket, mivel ez egy különleges módja egy-egy egyén belső világának a bemutatásához. Kedvenc tantárgyaim egyike az irodalom, mivel itt nem csak egyszerűen hallani vagy látni kell az érzéseket vagy eseményeket, hanem ezek összkeverednek, így adnak ki egy egészt. Szeretek olvasni is. Néhány kötet elolvasását követően belegendotam abba, hogy milyen lehet a másik oldalon állni, azaz könyvszerzőként közreműködni...

Ennek a felfedezésében segített nekem Robi, a mentorunk, és ez a projekt az Autonómiával. Segítségükkel rátaláltam erre az írói/alkotói örömré.

A most közreadott művem egy részlete az éppen készülő nagyobb alkotásomnak. Jó szórakozást hozzá!

SZABÓ BENCE SOKSZÍNŰ BARÁTSÁG

I.

“Szép az a sok szín, mi körülvesz bennünket, ám ezek egységét semmi felül nem múlja” – ezt mondogatta állandóan Mihály nagyapja, s ezt jó ideig ésszel föl nem foghatta. Gyakran kérdezgette, hogy mit is jelentenek ezek, meg hogy miért, erre azonban mindig azt felelte, hogy ehhez még kicsi, s azt át kell élni. Hogy mit, az már örök rejtély marad – gondolta ezt Mihály, egészen történetünk elejéig.

Egy egyszerű, szokásos csütörtök délután volt Glászerben, a világ egyik legboldogabb falujában. A kisebbek játszogattak a fűben, a felnőttek pedig hosszas beszélgetéseket folytattak. Már igen kevesen dolgoztak, s mint tudniillik, ezen csöpp falu lakossága többségében üveggel vagy festés formájában színekkel dolgozott. Mihály, Valk és Reki – miután elhagyták az iskolát – úgy határozták el magukat, hogy most a szokásos beszélgetés vagy játszogatás helyett kérdeznek pár dolgot a falu bölcsétől, a már idősödő Nidasztól. Szerettek volna még többet tudni a körülöttük lévő világról, s a szinkavalkád eredetére is kíváncsiak lettek. A bölcs más időktől el nem térően ült kunyhójában, valamint megpróbált koncentrálni a falu problémáira és jövőjére. A három fiatal illedelmesen kopogott, majd az ősz, nagyszakállú bölcsre rázúdították kérdésviharukat. Mielőtt azonban jobban belemerültek volna, feltűnt nekik valami – nem tudni, miért, de az öreg nem volt a szokásos formájában. Kalapja nem volt fején, s a jól megszokott fehér köpeny és világoskék ruházat is le lett cserélve szürkére. Ha ez nem lett volna elég, kezei remegtek és mindenfélét mormogott. Itt már érezni lehetett – valami itt nincs rendjén. Először fel se figyelt rájuk, csak másodjára hallotta meg őket.

Ekkor megremegett a föld. A bölcs lehajtotta fejét, majd azt mondta:

- Consummatus est (beteljesedett). – Ezután persze rögtön magyarázni kezdett.

- Mint azt ti is tudhatjátok – kezdte el történetét, – e falu a festészettel és üveggel, avagy a művészet színeivel dolgozik. Az említetteken kívül kétségtelenül szükséges a nap fénye is, a legfőbb erőforrásunk pedig a Gyöngyök kútja.

- És lett vele valami? – kérdezte türelmetlenül Valk.

- Várjatok, gyerekek, még be se fejeztem. Szóval, – folytatta – mint ahogy azt ti már tanultátok, a kút sem közvetlen erőből gazdálkodik. Ezt az erőt egy közeli, ám kalandos úttal megközelíthető barlangból szerzi, s nekünk ezt közvetíti. Itt már idők óta érzektem más dolgokat is, azonban eddig nem ismertem fel azt.

- És mi az? Aggódni kell miatta? És ha igen, miért? – szólalt meg Reki

- Befejezhetem? – kérdezte a bölcs

- Persze, elnézést.

- Tehát... Hol is tartottam? Megvan, az erőknél. Ez negatív, sötét erő, mely ily módon meggyengít ott mindent, s ez ugyanúgy igaz a közvetített környékekre is.

- Tudunk valamiképpen segíteni ezen? Illetve milyen erőről beszélünk a barlangban? – kérdezte ezúton Mihály.

- Köszönöm a kérdést. Nem gondoltam, hogy ilyen hamar eljönne ennek az ideje, de hát nincs más választásunk.

- És... tulajdonképpen mit is kéne alkotnunk ezen a kalandon? És tulajdonképpen merre van ez a hegy? – kíváncsiskodott Valk.

- Először is dél irányába kell mennetek, – kezdte el Nidász – mivel a többi irányból hegységek vesznek körül. Pár nap múlva eléritek a Ragyogás rétet, s innen a Hét szín taváig szükséges haladnotok. Ott él egy különös faj, a zitiánus, s köztük van néhány, akiket már ismerek. Együküket rá kéne venni, hogy tartson veletek. Van náluk egy olyan tárgy is, amit ők ereklyeként tartanak számon, s isteni jelként tisztelik. Kulcsfontosságú elem ez a dolgok helyreállításához. Végső lépésként meg kell tenni egy hosszabb útvonalat, mivel így érhetitek el úticélpontokat, a Fehérfény-hegyet, az itten kialakuló cselekvéseket azonban nem vagyok képes előre levetíteni, mivel ilyesfajta jelenséggel én még nem találkoztam. Van egy másik ösvény is, amely az Árnyak erdején vezet át, ezt azonban nem javaslom, mivel rövidege csalafinta, s mivel gyakori a köd, sűrű és sötét az erdő, így könnyű elveszni benne.

Vett egy mély lélegzetet, majd folytatta:

- Mint azt mindenki tudja, kétféle fényállapot van: a fény és a sötétség. Arról viszont már kevesebben tudnak, hogy a fénynek nem csak állapota, hanem polaritása is van: így lesz negatív és pozitív. A negatív világosság az Örök Sugár Birodalmának fennállásakor volt jelen, bukása óta azonban nem hallottunk felőle. Máskézből, a sötétség jobbik fele, az árnyék évszázadokkal ezelőtt bujkálásra kényszerült, valahol a Csillogás-hegységen túl. Költözésük oka ismeretlen, feltételezhetően hamis vádakkal lettek száműzve. Habár már a sötétség is jelentős mértékben visszahúzódott, időnként belenyúlnak a mi ügyeinkbe, ezzel is kisebb-nagyobb kárt okozva. Volt már példa hatalmas méretű károkozásra is.

Még ezekről mesélt nekik egy kicsit, s még mielőtt a fiatalok távoztak volna, utolsó szóként ennyit mondott:

- Biztos sokszor láttatok már egy-egy érdekes tárgyat nagyszületeknél, amiről nem meséltek sokat nektek, igaz? Kérjétek el, mert gyanítom, hogy nagy szükségetek lesz még az úton rá!

II.

A három barát így is tett, valamint megbeszélték, hogy a következő napon találkoznak reggel, a réten. Az indulás napja meg is jött, s a falu népétől elköszönve el is indultak ezen az ismeretlen úton, nem is sejtve, mi fog rájuk várni. Egy kis sétálás után még egy utolsó pillantást vetettek a falura, amit még azelőtt soha el nem hagytak, majd haladtak tovább. Már olyan dél körül lehetett, amikor leültek kicsit pihenni, mivel ez a sok séta igen kimerítő tud lenni. Mindegyikük édesanyja csomagolt egy kis ételmet, így közben meg is ebédeltek. Időtöltés gyanánt beszélgettek, s egyszer csak előkerültek a tárgyak.

- Ti milyen különös dolgot kaptatok? – kérdezte Mihály, mivel kíváncsi fajta volt. Még mielőtt bárki válaszra nyitotta volna száját, elmondta sajátját elsőként. – Én egy ilyen kis zöld színű, furcsa tapintású szobrot. Nektek is hasonló?

- Nem egészen – szólalt meg Reki –, mivel én ilyen vörösés pálcikákat kaptam. Nem tudom, miből vannak vagy hogy milyen célt szolgálnak, de szépek, az biztos. És veled mi a helyzet, Valk? Neked mid van?

- Szerintem rájöttem.

- Mire? – kérdezte a másik kettő egyszerre.

- Ezek a különös tárgyak – habár nem tudom, hogy mire valók –, valamilyen ércből készültek. Mivel zöldsésen csillog, és némileg kristályosan néz ki helyenként, a szobor smaragdból van, neked pedig a vörös színe révén rubintpálcáid lehetnek. Az enyém sötétkék, így feltételezem, hogy ez zafírból készült. Nem is tudom, szerintetek ez leginkább mire hasonlít?

- Ez valami... medálféleség. – Állapította meg Mihály – Van rajta egy furcsa írás, és valamit ábrázol is. Vajon mi lehet ez?

- Több is van ebből. Ha jól számoltam, négy van ebben a kis zsákban. S ahogy megfigyelem, egyik se hasonlít a másikra.

- Ez valóban rejtélyes. De ezzel szerintem még ráérünk, mert ha megnézik a térképet, amit kaptunk – ezzel Reki előveszi a többiek számára ismeretlen térképet –, akkor rájöttök, hogy még temérdek út van előttünk, szóval induljunk el.

- Két megjegyzésem lenne – kezdte Valk. – Először is, honnan van az a térkép, és eddig miért nem szóltál róla?

- Nailo nagymamámtól kaptam, s mivel hallott az úticélunkról is, így egy-két ösvényt be is jelölt nekünk. Egyébként nekem is csak most jutott eszembe, hogy van nálam ilyen. És mi lenne a másik?

- Nos, mivel így már szembesültem a távval úticélunk és jelenlegi helyzetünk között, így egyet tudok érteni azzal, hogy induljunk minél előbb. Van bármi kifogás? – Egy kis csend után újra megszólalt. – Hallgatás, beleegyezés. Akkor indulás!

Ahogy egyre többet haladtak, annál különlegesebb dolgokat figyeltek meg maguk körül. Például, a falu nagy részét hegyek veszik körül, itt azonban a nagy rónaság tárult szemük elé, így megtapasztalván a szabadságot és a világ nagyságát. Ezzel ellentétesen a hegycsúcsok már egyre kevésbé látszódtak, s egy idő után ki is esett a látókörükből – mintha nem is léteznének. Mire újra egy pihe-nőponthoz értek, megláttak egy különös rétet a közelben. Mikor már igen közel kerültek, elállt a lélegzetük attól, amit láttak. Aranyként ragyogó fűszálak lepték el a terepet, helyenként aranynyulak bujdosztak vagy ezüstvarangyok bukkantak elő. Ahogy csodálták az e világon kívülinek hitt tájat, láttak egy erdőt is. De ez nem ugyanolyan volt, mint náluk a hegyekben. Tele volt színekkel, az egyik vöröslött, a másik sárgás volt, egy harmadik pedig éppen most kékesedett. S ha ez még nem lenne minden, nem csak színük volt. Volt olyan, ami világitott gyengéd fényvel, egy másik csillogott, ragyogott, kicsivel odébb pedig tiszta fényből voltak a növények. Ezt még érdekesebbnek találták, így be is mentek. Így még több dolog látszódtott, csak úgy kapkodták a fejüket, nem tudták, hová tekintsenek csodálatukban. Voltak még különlegesebb és összetettebb fák is beljebb, s helyenként még látszódtott egy-egy aranynyúl vagy ezüstvarangy, bár ezek már nem voltak annyira terítéken, mivel egy újabb élővilággal szembesültek.

Békés kvarcmalackák követték anyjukat, túrták az avart, rézmakk találásának reményében. Egy másik irányba nézve opálrókák tárultak szem elé, hozzájuk közel pedig laturit színű agancsok emelkedtek ki egy bokor mögül, nem sokkal később pedig egy szarvas csatlakozott ehhez, ennek az állatnak szőrzete achátra emlékeztetné az embert. Ekkor kis szürkéségek kezdtek el megjelenni, amimlegyek voltak. Miután ilyen sok szépséget láttak, a magukkal vitt fűzetbe írtak erről a környékről, majd úgy gondolták, hogy éjszakára keresnek a közelben valami menedéket – ki tudja, milyen sötét gonoszság üti fel a fejét éjjel.

Végül egy odvas fényfába bújtak, s tettek pár ágat a bejárathoz. Jó éjt kívántak egymásnak, majd egy pillanat múlva már a kalandról álmodoztak. Mikor felébredtek, alig hittek a szemüknek. Ez az erdő már előző nap is csodálatos volt, a hajnali fényben gyengéden megvilágítva azonban már szavakat se találtak rá. Egy közeli bokorról szedtek pár ötszínű bogyót, búcsút vettek az erdőtől és a réttől, s tovább is mentek. Útközben észrevételeiket beszéltek meg egymással, időnként pedig ránéztek a térképre – ahogy látták, egész jól haladtak.

III.

Miután elhagyták a színek földjét, elkezdtek agyalni a következő stádiumon – tudniillik, a kérdés a következő: mik azok a züitiánusok, illetve melyiket és miképpen vegyék rá arra, hogy velük tartson? Ahogy közeledtek napi céljuk felé, egyre jobban belezavarodtak ezekben az információkba, s a Hét szín tavát zavarodottan, inkább tervek nélkül érték el.

Mikor odaértek, szavakkal leírhatatlan látvány fogadta őket – a tó neve nem csak kitaláció, tényleg látszik benne a hét szín, hol tisztán, hol elmosódva, máshol pedig összefolyva. Partjain réznád lengedezett, melynek csilingelő hangja minden létező nyugodtságot felülmúlt. A már ismert ezüstvarangyok ezek tövében gyülekeztek, s kisebb koncertet adtak az utazóknak. Kicsivel feljebb pillantva száz meg száz különböző színű szitakötő repdesett a levegőben, s időnként még egy-egy kiugró hal is megmutatta gyémántpikkelyét. Habár nagyon csodálták a tavat és élővilágát, és szívesen leültek volna elmélkedni és beszélgetni, most nem volt erre idejük – züitiánusokat kéne keresni. Mivel nem tudták, hogy is néz ki, így szokatlan dolgokat, élőlényeket kezdtek el keresni. Időtlen időközön keresztül nézelődtek érdekes, ismeretlen dolgok után, kevés sikerrel. Végül feladták, s megbeszélték, hogy ha ma nem jön semmi, akkor még holnap megpróbálkoznak vele, azonban amennyiben akkor se járnak szerencsével, továbbállnak – bár ezt nem szerették volna, mivel a bölcs tisztán megmondta – egy lény és a náluk levő tárgy elengedhetetlen fontosságú. Végül átadták magukat a készítésnek, s egészen naplementéig beszélgettek mindenféle dologról.

Már estefelé járt az idő, így kerestek egy békésnek látszó helyet a parton, és lefeküdtek. De valahogy nem jött az álom a szemükre. Kis idő után már kezdtek elbóbiskolni, amikor egy eddig nem hallott, ismeretlen hangot hallottak. Olyan volt, mint egy ének, de egyáltalán nem hasonlított semmi olyanra, amit itt a tónál tapasztaltak. Mikor felkeltek, egy érdekes látvány fogadta őket – valami mászik ki a vízből. Pontosabban nem is egy valami, hanem több, mivel egyre többen jöttek elő. Furcsának tűntek, így megbizonyosodtak arról, hogy ezeket a lényeket keresik, de egyébként semmi ilyesmire nem számítottak. Felsőtestük még valamennyire antropomorfnak, emberszerűnek tűnt, főleg hogyha az arcukra vet az ember egy pillantást. Fejük körül legyezőszerű képződmények voltak, valamint kötélhez hasonló anyagból készült ruha is takarta őket. Karjuk különösen vékony, végén kézszerű képződmények voltak, melyek hosszú ujjakban végződtek. Hátuk hullámokból állt, s ezek ellenére mégis kedves és tiszta tekintettel rendelkeztek. Alsó testjük már valamivel jobban hasonlított egy halra, uszonyuk végén azonban apró lábszerűség volt.

Miután kiléptek a vízfelszínre, egy kis örvény jött létre, melynek határa az akkori helyük volt. Közepéből egy kis oszlop emelkedett ki. Négy oldala gyönyörűen díszített volt, helyenként úgy nézett ki, mintha egy történetet akarna elmesélni.

A kis oszlopszerűség tetején egy tárgy állott, ami kékes fényben pompázott. Egy kupolára hasonlított, s távolról úgy tűnt, mintha kis darabokból állna – úgy gondolták, hogy azok pikkelyek lehetnek. Miközben ezt nézte a három barát a távolból, furcsa melegséget éreztek a zsebükben. Olyan volt, mintha megéreztek volna tárgyaik a negyedik jelenlétét s hívták volna magukhoz. Közben még folyt a rituálé, ezt egy reccsenés szakította félbe, ami Reki véletlen félrelépéséből keletkezett. A lények körbe is néztek, de mivel nem láttak semmit és senkit, elkezdtek szétszóródni, és a hang forrását megkeresni. Jó ideig nem találtak semmit, de a három társ tudta, hogy sokáig úgysem rejtőzhetnek, szóval megmutatkoztak. Arra számítottak, hogy valamit majd mondanak nekik, a helyzet gyorsan megoldódik és vége is szakad ennek a félreértésnek.

Azonban arra nem számítottak, hogy a kedves tekintetű lények nem fogadták őket szívesen. Valami számukra ismeretlen nyelven elkezdtek hozzájuk kiabálni, s még ha nem is értették, hangsúlyukból azt leszűrték, hogy nem túl boldogok. Még mielőtt bármi bántódásuk lett volna, közülük egy előlépett, és azt mondta: „Yahko sota!”. Erre a többiek mind elhallgattak. Mikor embereink ránéztek, látszott rajta, hogy ő másabb, ruházata egyszerűbb, tartása feszesebb, így azt a következtetést vonták le, hogy a vezető csendet intett népének.

- Elnézést kérek a zavarásért és a hangzavarért - kezdte mondani érthetően, a többiek meglepődésére -, népem általában békés természetű, azonban van egy-két olyan szertartás, ami alatt jobban kell koncentrálni, hogy el tudják végezni a feladatukat, ezért voltak némileg zabosak az előbb. Ám ne tévesszen meg a külső és az első találkozás, mert - mint mondom még egyszer - nem ilyenek általában. Azt azonban és sem tagadom, hogy nem vagyok meglepődve, s ahogy látom, ti is ugyanígy vagytok. Ülünk le hát, és beszéljessünk egy kicsit, mivel kíváncsi vagyok arra, hogy mi szél hozott titeket erre a vidékre.

- Még mielőtt elkezdenénk - kezdte el mondanivalóját Mihály -, lenne egy gyors kérdésem, ha nem baj.

- Csak nyugodtan.

- Tulajdonképpen mik vagytok?

- Óh, hát persze, kezdhettem volna ezzel is, hová lett a modorom? Zódia vagyok, a zitiánusok lelki vezetője, a tengeri szerzetesek egyik alfaja vagyunk. Örülök a találkozásnak.

- Mi is örülünk. Én Mihály vagyok, mellettem ők pedig Reki és Valk. A többiről mesélünk mindjárt. Miért nem megyünk a partra?

- Ez egy jó ötlet, gyűljünk oda mindahányan megbeszélni a történeteket. Ezzel levonultak a part egyik szakaszára, a lények többsége köréjük gyűlt, majd újra felszólalt Zódia:

- Miért nem kezdték ti a mesét? Ahogy látom, nektek amúgy is több mesélnivalótok van, és mi kérdeztünk először.

- És ebben igazat is adok nektek - mondta Mihály. - Valamelyikőtök szeretne beszélni az utunkról?

- Én vállalom! – szólalt fel Valk, s ezzel el is kezdte beszámolójukat arról a dél-utánról, a rétről és erdőről, valamint utazásuk okát sem felejtette ki. Mikor ezzel megvolt, Zódia elkezdte volna az ő fájának históriáját, az egyik legfiatalabbnak tűnő megállította:

- Kérem, hadd mondjam én!

Ezen mindenki meglepődött, beleértve magát Zódiát is. Habár úgy tűnt, hogy a vezető kivételével mindenki csak a zitiánusok különleges, ősi nyelvén képes beszélni, mint kiderült, nem ő az egyetlen.

- Mi a neved, fiam? És én miért nem tudtam arról, hogy beszéled az emberek nyelvét?

- Nos, kedves testvérem – látott hozzá a magyarázkodáshoz. – én lennék Pázmi testvér, és már lassan három éve tanulgatom, mert úgy gondoltam, hogy e tudásomat még később tudom kamatoztatni, ezidáig azonban még nem találtam megfelelő alkalmat erre. Röviden ennyi lenne. Ha nem zavarok bele, akkor tulajdonképpen milyen funkciót is látna el a mi szent ereklyénk?

- Ezt még mi magunk sem tudjuk, mi csak annyit tudunk, amit Nidász átadott nekünk.

- Álljatok csak meg egy kicsit – szakította félbe őket ezúttal Zódia. Nidász nevét emlegetitek? Ebben az esetben aligha van más választásom, minthogy régi barátom hívását elfogadjam. Azonban – fordult ekkor Pázmihoz –, hogy te se legyél csalódott, adok neked egy nagyon fontos feladatot. Még mielőtt rákérdeznél, elárulom neked: mivel kiderült, hogy ilyen szorgalmas vagy, s ugyanezt hasonlóképpen látom akkor is, amikor dolgozunk, így megbizonyosodott, hogy megbízhatok benned, szóval átadom szerepem neked, de csak ideiglenesen. Természetesen el fogok gondolkozni a későbbi helyzeteden, de egyelőre ez is megfelel, nincs igazam?

Miután mindent lerendeztek, Zódia magához vette a kopoltyúból készült kis kupolát, elmondta a kialakult helyzetet a testvéreknek, majd egy búcsúzás után útnak indultak – ezúttal már utuk felét megtéve, valamint már négyen.

(folyt. köv.)

SZÖLLŐSY ZSÓFIA LILLA

Az én nevem **Szöllősy Zsófia Lilla**, de a becenevem Zsuzsi vagy Zsozsi. 16 éves vagyok, van két testvérem, Emma és Panka. Jelenleg a gyöngyösi „Keribe” járok, cukrász szakon tanulok. Kollégista vagyok a Vak Bottyán János kollégiumban. Taksonyból jöttem ide, de az általános iskolát Szigetszentmiklóson végeztem. Nagyon szeretek festeni és kézműves dolgokat készíteni, pl. könyvjelző, karkötő, gyertyaöntés stb. De a kreativitásomat úgy is ki tudom élni, hogy történeteket írok. Ezért jó, hogy ez a lehetőség megadatott, így biztos sokat fogok fejlődni az írásban is.

SZÖLLŐSSY ZSÓFIA HÁROM KICSI HŐS

Ez a történet három kiskutyáról szól, akiknek szuperképességük van, és tudom, mire gondolsz: „A kutyáknak nincsenek is szuperképességeik!”, és igazad is van, vagyis csak félig: nekik sem volt ám mindig.

De ne szaladjunk ennyire előre, először is kezdjük a történetet a legerősebb, legbátrabb, legcsinosabb kutyával, velem. Én Barack vagyok, az egyik szuperkutya. Egy szép nagy kertesházban lakom a két gazdával, Karllal és Lizivel. Nagyon kedvesek voltak, csak túl sokat voltak távol, utáltam egyedül lenni folyton-folyvást. Próbáltam közölni velük, hogy szeretnék egy játszópajtást, de nem vették a lapot, így egyik nap, amikor sétáltunk a gazdával, Lizivel, kibújtam a pórászból, amíg ő beszélt, és mivel magassarkúban volt, nem tudott utánam futni. Olyan gyorsan futottam, hogy szinte égett a talpam alatt a beton, egy ideig futottam, de nagyon elfáradtam, ezért egy sikátorban lepihentem.

De itt most megállok és elmesélem a másik két kutya történetét. Azzal kezdem, akivel először találkoztam: Mangóval. Mangó azt mesélte, hogy aznap szökött el, amikor én, de ő kevésbé feltűnően. Mivel este volt, megvárta, míg az ő gazdája elalszanak. Neki is két gazdija volt, Molly és Mik, s ő azért szökött el, mert rajta kívül volt még vagy nyolc kutya a háznál, akik nagyobbak voltak nála, és túl zsúfolt volt a hely. Szóval kimászott az ablakon, és ő is addig-addig ment, amíg el nem fáradt, majd egy közeli sikátorban lepihent, és nagy szerencsénkre pont ott voltam én is. Elkezdtünk beszélgetni, és mikor már javában dűlt a csajos csevej, észrevettük, hogy egy másik kutya éppen erre szalad, de olyan sebességgel, hogy csak úgy süvített. Így el is érkeztekunk a triónk harmadik tagjához, Dinnyéhez. Dinnye elmondása szerint, amikor arrafelé tévedt, ahol mi is voltunk, már két napja, hogy elszökött otthonról. A kutyaajtón szökött ki, vagyis csak próbált, mert beleszorult a popsija az ajtóba. Mikor elmondta, szakadtunk a röhögéstől Mangóval. (Egyébként azért szaladt Dinnye, mert egy csomó macskát felbőszített, de amint megláttak minket, már vissza is fordultak.)

Csak most jut eszembe, hogy nem is mondtam el, milyen kutyák vagyunk! Corgik, corgik vagyunk. De mind más színűek, szóval ez megkönnyíti a megkülönböztetést. Én, Barack, vörös-fehér foltos vagyok, Mangó vörös-fehér-fekete foltos, Dinnye pedig fekete-fehér foltos. De ennyit arról, hogy milyen jól nézünk ki. Tudom, hogy az érdekel, hogyan lett egy éjszaka alatt ebből a három bombacsajsiziból, az átlagos kutyákból a világ legismertebb szuperkutya. Elmondom, ha már ennyit vártál.

Aznap történt, mikor megismerkedtünk, pont ott, abban a sikátorban. Miután kifújtuk magunkat, beszélgettünk, sokat. Nagyon hamar a barátaim lettek. Elkezdtünk beljebb menni a sikátorban, és egyre sötétebb volt, de annyira belefeledkeztünk a beszélgetésbe, hogy mire felocsúdtunk, a sikátorban már annyira sötét volt, hogy az orrunkig se láttunk. Már éjfél körül járt az idő, amikor Mangó észrevett valami furcsát. „Érzitek?” – kérdezte. Dinnye nem értette a kérdést, de nem kellett válaszolni, mert amint kimondta, már tudta rá a választ.

Hirtelen hideg lett és rettenetesen nagy csend. De ezek mellett volt még egy nagyon furcsa dolog, nem volt fény. A sikátorban alapból is sötét volt, de még a Hold sem világított. Mi csak kutyák vagyunk, de ez még nekünk is furcsa volt. Egyszer csak a nagy semmiből valami nagy zaj és egy erős fénycsóva jelent meg, majd tűnt el. Néhány pillanattal később megint, aztán megint, mintha egy kis lény ugrándozott volna a kukáknál, egyik kukáról a másikra. Egy idő után kettő lett, aztán három, és egyre közelebb és közelebb jöttek. Az egyik pillanatban még rettegve szorítottuk egymáshoz a popsinkat, a másikban meg a földről tápászkodtunk fel – mikor már reggel volt.

Az utolsó emlékünk, hogy egy éles kék fény felénk tart. Nem nagyon gondolkodtunk a dolgon, hamar túlléptünk rajta, szóval továbbmentünk. Nem is olyan sokára találtunk egy kisebb, elhagyatott házat. Mivel lakatlan volt, úgy gondoltuk, nem zavarna senkit, ha ott laktunk, ám mikor beléptünk, egy kiskutya volt ott. Hasonlított ránk, de mégis valahogy más volt.

- Mit csináltok itt? – kérdezte a kutya.

- Csak menedéket kerestünk, nem bánnád, ha itt maradnánk? – tette fel a kérdést Mangó.

- Nem akarunk rosszat, csak szeretnénk pihenni – egészítette ki Mangót Dinnye. A kutya erre így felelt:

- Nem bánom, úgylis unalmas itt egyedül. Amúgy Szegfű a nevem. Titeket hogy hívnak?

Miután bemutatkoztunk, egy szobához kísért minket, ahol volt egy csomó ágy, egy TV, kanapé, egy kis WC (mellette újságpapír), egy hűtő, és még egy kis konyha is volt. Csodálkozva néztük a gyönyörű szobát, de mind a hármunknak egy kérdése volt:

- Hogy a fenébe hoztad be ezt a sok dolgot? – szegeztük is neki a kérdést egyszerre meglepetten. Erre egyszer csak a kis Szegfűből ember lett. Szinte mindannyiunknak leesett az álla, sőt Dinnye el is ájult, úgy kellett felkaparni a padlóról. Mire felkelt, a kutya nekünk már elmagyarázta, hogyan csinálta. Dinnye alig nyitotta ki a szemét, de mi rögtön letámadtuk.

- DINNYE! Képzeld el, Szegfűvel is azt történt, ami velünk! Ő is aninemtommi – mondta Mangó.

- Animágus – szólalt közbe Szegfű. De Dinnye csak kapkodta a fejét, nem értette, mi folyik itt.

- Na szóóóóval, az van, hogy Szegfűt is megtámadta az a kék valami, amit a sikátorban láttunk. Tudod, az, ami megijesztett minket, va-vagyis titeket, én nem féltem tőle – hadarta el Mangó. És én persze kijavítottam.

- Ugyan már, te remegtél közülünk a legjobban, mint amikor tűzijátékot dörgetnek! – Miután elmondtam, amit akartam, Szegfűhöz fordultam.

- Mondd, Szegfű, hogyan jutottál ehhez a rendkívüli képességhez? – kérdeztem kíváncsian.

- Hát, tudod, sokat kutattam, és azt találtam, hogy a kék fény neve Blue Aéras, ami annyit tesz, kék szél. Görögországban jelent meg először, majd Spanyolországban, ahol La luz Azulnak nevezték el, ami lefordítva kék fény, és állítólag csak állatokat áld meg ilyen képességekkel. Én csak útban voltam, véletlenül jutottam hozzá a képességeimhez – mondta zavartan Szegfű.

Láttam rajta, hogy nem nagyon szeretne erről beszélni, szóval békén hagytam. De nem sokkal később történt valami: mindannyian elkezdtünk szédülni, és lassan elvesztettük az eszméletünket.

De még mielőtt elvesztettük volna, Szegfű elmondta, hogy ez normális, vele is ez történt. Nem sokkal később magunkhoz tértünk, de nem egyszerre. Én keltem fel legutoljára, és mire felkeltem, Mangó a levegőben repkedett, és azt ordibálta:

- TUDOK REPÜLNI! TUDOK REPÜLNI!

Dinnye pedig a falba égette bele a nevünket, és ha a többiek nem szólnak, észre sem vettem volna, hogy a körülöttem lévő dolgok repülnek. Nagyon izgatott lettem, hogy Dinnye szavaival éljek:

- KIRÁLY!

Nem kellett sok idő, belejöttünk a képességeink használatába. Kisebb rablásokat megakadályoztunk, volt, hogy nagyobb kárt tettünk a helyszínen, mint maguk a rablók, de elkaptuk őket. Egy idő után egyre többen találtak meg minket, és szerettek volna csatlakozni, ezért létrehoztuk a Kishősképző iskolát, ahol az új állatokat szívesen látjuk, és a kisállatokat is taníthatjuk. Éppen ezért szerveztünk egy meghallgatást, ahol a hősállatokat megnézzük, és eldöntjük, hogy érdemesek-e a „Kis hősök” címre.

Volt egy kecske, akit Kerolnak hívtak. Annyi tejet adott, hogy egy nagyobb várost vagy egy kisebb országot el tudott volna látni tejjel: Nem vettük fel.

Aztán egy ló, akit Lorinak hívtak, és ha dobbantott a patájával, összedőlt a ház: Felvettük. És egy nagy német juhász, akit Nétnek hívtak, és az ugatásával meg tudott süketíteni valakit, de ha mindent belead, akár házakat is le tud rombolni. Felvettük. De jött egy béka is, akit Bercinek hívtak. Az ő képessége az volt, hogy 5 méteres a nyelve. Nem vettük fel.

Az évek során sokan jöttek hozzánk és sokan mentek, de mi négyen mindig kiálltunk egymásért, és megvédtük a másikat, ha bajban volt. Persze mint minden kapcsolatban, barátságban vannak hullámvölgyek, veszekedések, ez nálunk is így volt, de mindig visszataláltunk egymáshoz és együtt képeztük ki a hősök új generációját, akik továbbviszik a „Kis hősök” nevet, és minden új jövevénynek segítséget és védelmet biztosítanak, ahogy mi is tettük. Büszkék vagyunk arra, amit elértünk, és ha eljön az idő, a magasból szeretném nézni, ahogy az újabb és újabb jövevények megállják a helyüket – nemcsak a Kishősképzőben, hanem a nagyvilágban is.

TORSZIN GRÉTA

Torszin Gréta a nevem. Általában Grétinek hívnak. Gimnazista vagyok Gyöngyösön, ez az első évem a kollégiumban. Szeretem a zenét, a könyveket, nagy szenvedélyem a tánc, egészen kiskorom óta. Az alkotás nekem azt jelentette, hogy másokat szórakoztathattam az írásommal. A program az Autonómia Alapítvánnyal és Robival, a mentorunkkal sokat nyújtott nekem, többek között, mert jobban megismerhettem azokat, akikkel együtt lakom a kollégiumban, és mert színesebbé tette a heteimet. Mindig történt valami.

TORSZIN GRÉTA

BÁLTEREMBEN

Bálteremben vigad a társaság,
Csillognak az estélyi ruhák.
Muzsika szól, a tánc, a mulatság
Bort és jókedvet kíván.
Izzik a kanóc, fénylik a lángja,
Teremszerte ég a sok gyertya.
Megvilágítanak koszos sarkokat,
Vihogó maszkok alatt sötét arcokat.
Kedvüket a mindennapok terhe nyomja,
Ide menekülnek nehéz vállakkal,
Hogy könnyebb legyen egy éjszakára,
Majd munkához lássanak újra.

ÜRMÖSI KEVIN

Ürmösi Kevinnek hívnak, Mátraszentimrén élek, és 18 éves vagyok. A gyöngyösi Vak Bottyánba járok, elektrotechnikai szakra. Nagyon szeretem a Mátrát, hiszen születésem óta ott élek. Szabadidőm nagy részét zenéléssel töltöm, így közel áll hozzám a művészet. Már régebben is próbálkoztam dalszövegek és versek írásával, de mindig elakadtam. Most, hogy volt lehetőségem segítséget, tanácsokat kérni szakemberektől és a mentoromtól, így végre meg tudtam fogalmazni a saját gondolataimat, sőt! Le is jegyeztem egy vers formájában.

ÜRMÖSI KEVIN

AZ EMBEREK NÉHA

Az emberek néha nem értik a nyelvem
És csak állok némán megdermedve
Máshogy látom a világot, ez rendben
De mégis mitől vagy te jobb ember?

Keresem a szót, erre mit feleljek?
Egy néma hang, annyi nincs bennem
Persze ezt elvárják tőlem és tőled
Ez más mint amiben hittem

Régen nem értettem még ezt azt hittem,
ugyanolyan minden élet
Mostmár látom, hogy miért történt mindez
És a válaszokat már itt bent nézem

Az emberek csak néznek sajnós de nem látnak
Néznak egy tájat
Én azt hittem ettől jobban semmi nem fájhat

Számomra az ember nem egy állat
És ha kell a problémájával engem is megvághat
Azt hogy ilyen vagyok még sohasem bántam

Az emberek mindig ítélkeznek feletted
Nem számít, mi van veled
Ők tudják, valami baj van veled
De ha szürke vagy és egyszerű
Akkor veled minden nagyszerű

A MAGUNK MÓDJÁN...

AUTONÓMIA ALAPÍTVÁNY

1137 Budapest, Pozsonyi út 14.

Szerkesztő: MÁRKUS Róbert Zsolt

Olvasószerkesztő: KUSPER Judit, MÁRKUS Róbert Zsolt

Lektor: KUSPER Judit

Borítót tervezte: SZILÁGYI Rudolf

Tördelés és nyomdai előkészítés: ZEMAN-JUHÁSZ Éva - VICAVERSA

Megjelent: az AUTONÓMIA ALAPÍTVÁNY gondozásában, 2024-ben

Felelős kiadó: NUN András, az Autonómia Alapítvány igazgatója

Készült: az EURÓPAI UNIÓ támogatásával
„YOUTH 4 CHANGE – FIATALOK A VÁLTOZÁSÉRT” című,
CERV-2022-EQUAL – 101084758 számú pályázat finanszírozásával

Nyomta és kötötte: ALFÖLDI NYOMDA Zrt., Debrecen

autonomia.hu
autonomia@autonomia.hu

A MAGUNK MÓDJÁN...

Ez a kis könyvecske tizenéves fiatalok első szárnypróbálgatásait tartalmazza. Műfajilag igen eklektikus, a versektől a novellán át, az elbeszélő költeményig, vagy éppen hosszabb lélegzetű regényrészletig több minden megtalálható benne.

Lelkes gyöngyösi fiatalok heti rendszerességgel találkoztak egymással, és szakemberekkel, hogy az álmuk valóra váljon, és leírassák gondolataikat a maguk módján.

Az írások mellett a könyv eklektikus mivolta abban is rejlik, hogy az irodalom mellett a képzőművészet, és a (zenei)hangok világa is központi szerepet játszik benne.

Hosszú hónapok teltek el, amíg összeállt a tartalma, közben sokat dolgoztunk együtt, nevettünk, alkottunk, tanultunk, játszottunk. Ismerkedtünk, sokakkal. És magunkkal is.

Megtanultunk együtt ténykedni másokkal, akiket alig, vagy egyáltalán nem is ismertünk addig. Érveltünk, szerettünk, sztereotípiákat tapostunk két lábbal a sárba. Tágítottuk látószögünket, toleranciát gyakoroltunk, és csak úgy szimplán: jól éreztük magunkat!

Ennek az eredményét lapozhatjátok most fel.

Tegyétek olyan jó kedvvel, ahogyan készült: *A magunk módján!*

MÁRKUS Róbert Zsolt
szerkesztő, mentor